

HALKIN KURTULUŞU

27 HAZIRAN 1977
250 KURUŞ
62

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Faşist diktatörlüğe ve onun yeni tuzağı reformist CHP hükümetine karşı

Örgütlü kitle mücadelelerini yükseltelim

CHP hükümeti, bir yandan hakim sınıfların "istikrar" isteğini, diğer taraftan da halkın temel taleplerini karşılama iddiasıyla işbaşına gelmiş bulunmaktadır. Böylesine taban tabana zıt iki vaadin aynı anda ortaya atılması, ve hükümetin kuruluş biçimi, CHP yönetiminin işbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağaları ile daha hükümeti kurmadan önce anlaşıp uzlaştığını ortaya koymaktadır.

Parlamento'da 213 milletvekili ile temsil edilmekte olan CHP'nin kurduğu hükümet henüz güvenoyu almamıştır. Ancak büyük burjuvazinin hükümetin güvenoyu alması için büyük çaba sarfettiği gözlenmektedir. Vehbi Koç, Sabancı, TÜSİAD, Berker ve diğerleri CHP'nin kuracağı hükümete neredeyse kefil olmaktadırlar. Daha dün halkın yeterince sömürülmediğinden, işçilerin iyice azıttığından, işverenlerin daha az vergi vermesi gerektiğinden dem vuran, DGM direnişi ve sınıf mücadelesinin diğer bütün önemli anlarında bütün güçlerini birleştirerek halka açık ve gizli her türlü yolla saldıranların bugün CHP reklamcılığı yapmaları, hiç bir şey değilse uyarıcıdır.

CHP hükümetinin niteliğini ortaya koyan bir başka gösterge olarak hem Sovyet işbirlikçilerinin hem de Amerikan işbirlikçilerinin bu hükümeti birlikte desteklemelerini alabiliriz. Bu da göstermektedir ki CHP hükümeti halkla hakim sınıflar arasındaki çelişkinin iyice keskinleştiği bir dönemde siyasi buhranın derinliklerinde kıvranan hakim sınıfların bütün kanatları tarafından ortaklaşa bir kurtuluş kapısı olarak görülmektedir.

Bu günkü haliyle CHP hükümeti Amerikan ve Rus işbirlikçilerinin birlikte halkın mücadelesi önüne sürdükleri bir engel niteliğindedir.

İç ve dış koşulların kanlı bir terörle halkın mücadelesinin önüne tam ve kesin olarak geçmeyi engellediği bir dönemde halkı pasifleştiren ve düzen hakkında birçok sahte hayalle uyuşturan, halkı devrimci mücadeleden uzaklaştıran CHP reformizmi hakim sınıfların tümü için paha biçilmez bir silahtır.

Bir yıl önce büyük burjuvazi şöyle konuşuyordu: "Türkiye'de fiyatları zorlaşan bir diğer önemli faktör de işçi ücretlerinde ve sosyal yardımlarda özellikle son aylarda şahit olduğumuz aşırı artışlardır. Özel sektörde olduğu kadar kamu kesiminde de toplu sözleşmelerinde de izlenen bu ücret sıçramalarının ekonomik hayatımızı ... görmemeye ... imkan kalmamıştır.

"Diğer taraftan gün geçtikçe artan grevler ve hatta işin yavaşlatılması veya boykot şeklindeki yasa dışı davranışlar sık sık üretimin aksamasına yol açtığı gibi yeni yatırımlar için gerekli teşebbüs azmini kırmaktadır.

"...."Ekonomik hayatımızda karşılaşılan bu darboğazları aşmak için Hükümetin kuruluşların ve başka grupların milli beraberlik ruhu içinde hareket etmeleri ve etkili tedbirler almaları zamanı gel...

De.Sa. 4'de

Faşist diktatörlüğün, yoksul emekçi halk üzerindeki sömürü, baskı ve zulmü, CHP hükümetleri ile dinmiyor, aksine artarak sürüyor. 1974'te CHP-MSP hükümeti, hakim sınıfların bütün hükümetleri gibi halka açlık, baskı, zulüm ve yıkım getirmişti. Bugün de faşist terör azgınca sürdürülüyor, emekçi halka zulmediliyor, gecekonduları yıkılıyor. "Halk iktidarı" yaygaralarının nasıl bir sahtekarlık olduğu ortaya çıkıyor. Emekçi halkın kurtuluşu kendi ellerinde olacaktır.

Kurulan yeni hükümet hakim sınıflarla ve onların faşist diktatörlüğüyle uzlaşan gerici bir hükümettir

Ecevit'in kurduğu yeni hükümet, CHP içerisindeki en gerici kesimden oluşturulma bir hükümettir. Bunun doğruluğunu bazı büyük burjuvaların, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli kuruluşlarının temsilcilerinin söylediği sözler en açık bir şekilde kanıtlamaktadır. Büyük burjuvazi ve toprak ağaları bu hükümetten gayet memnundurlar. Onlara bu memnuniyeti veren hükümetin gerici, kendi çıkarlarıyla hiç çelişmeyen, aksine onlara ekonomik ve siyasi buhranın derinleştiği bu "zor şartlarda" daha iyi hizmet edebilecek, halkın mücadelesini reformist hayallerle, yalancılık ve sahtekârlıkla hakim sınıflar yararına en iyi şekilde bastıracak bir hükümet olmasıdır.

Seçim meydanlarında yüzbinleri uyutabilmek ve oylarını alabilmek için CHP'lilerin uydurdukları o sahte "halk iktidarı" nerede kaldı. "Halk iktidarı" yine Ecevit'in ağzında "bütün milletin hükümeti" olmaya başladı. Halk bu düzeni devam ettirebilmek için uydurdukları uyutma ve oyalama taktiklerini her geçen gün biraz daha kavrayacaktır.

Her cephede ideolojik mücadele

HALKIN KURTULUŞU

CHP hükümetinin kurulması ile, daha doğrusu seçimlerin sonrasında ekonomik ve siyasi buhranın derinleşmesi ve ülkemizdeki devrimci dalganın yükselişi sürecinde yeni bir döneme girildi.

Bu dönemde devrimci proletaryayı her cephede ideolojik mücadeleyi yükseltme görevleri beklemektedir.

İçinde bulunduğumuz dönem reformizmin, faşist ve sosyal faşist demagojinin vb. gerçek yüzlerini açığa çıkartmakta kullanılmak üzere zengin fırsatlarla dolu olacaktır. Ve halk kitleleri devrimci proletaryanın savunduklarının doğruluğunu bizzat kendi tecrübeleri temeli üzerinde daha da iyi kavrayacaklardır.

Dünya kapitalizminin genel bunalımının derinleşmesi temeli üzerinde dünyadaki bütün sınıf çekişmeleri keskinleşmekte ve halk kitleleri her yerde ayağa kalkmaktadırlar. Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de işçi ve emekçi yığınlarının burjuva ve reformist etkilerden ve dünya görüşünden kurtularak devrimci proletaryanın saflarında ve etrafında yer alma sürecinde güçlü bir gelişme vardır.

Reformizme karşı mücadele cephesinde:

CHP hükümetinin kuruluşu, aynı zamanda işçi ve köylü yığınları üzerinde reformizmin etkisinin bir süre için de olsa yükselmesinin şartlarının varlığı demektir.

Önümüzdeki dönem bu açıdan bakıldığında bir yandan faşist diktatörlüğe karşı aktif mücadele dönemi olurken, diğer yandan da, aynı zamanda reformizme ve parlamentoculuğa karşı amansız bir mücadele yürütülmesi gereken bir dönem olacaktır.

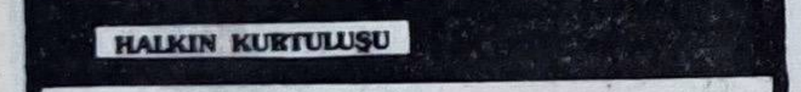
CHP hükümeti, bir yandan kitleler üzerinde reformizmin etkisinin artması, ülkemizde reformcu hayallerin gelişmesini beraberinde getirirken, aynı zamanda reformizme karşı ideolojik mücadele için ve bu mücadele yoluyla onun yüzünün açığa çıkarılması ve kitleler üzerindeki etkisinin yok edilmesi için uygun bir zemin hazırlayacaktır. CHP sözcüleri halka pembe bir dünya vadediyorlar. Ancak buhran tek tek bütün kişilerin, partilerin ve sınıfların iradesinden bağımsız olarak hala derinleşmektedir.

Hakim sınıfların sözcüleri diğer partilerin parlamentodaki temsilcilerini "parti programlarını ve tüzüklerini bir kenara bırakmaya" çağırırken; CHP hükümetini, buhranın yüklerini emekçi halkımızın sırtına güleryüzle ve daha kolay vurmanın bir aracı olarak da görmektedirler.

Öte yandan CHP hükümeti halk kitlelerini faşist diktatörlük karşısında uyanık olmamaya itmenin ve "faşist diktatörlük kalktı" hayalini yaymanın bir aracı olacaktır. Reformizm faşizme karşı mücadele konusunda ham hayaller yayar ve halkı uyuşturur, rehavete sevkeder. Bu yolla faşist diktatörlüğün azgın saldırılarına ve her istediği anda bu reformist perdeyi kolayca kaldırmasına uygun bir ortam yaratır.

Bu açıdan bakıldığında CHP hükümeti faşist diktatörlüğün halk kitlelerine karşı amansız saldırılar hazırlığını gizleyen kısa süreli bir perde gö-

De.Sa.7 Sü.U'da

Faşist saldırı ve cinayetler secimlerden sonra da devam ediyor

Faşist saldırılar ve cinayetler 5 Haziran seçimlerinden sonra da devam etmektedir. Faşist çeteler çeşitli yerlerde halka saldırılarını sürdürerek seçimlerden bu yana 10'a yakın yurtseveri ve devrimciyi katletmiş bir o kadarını da yaralamışlardır.

İstanbul'da devrimci öğrencilerin bindiği belediye otobüsüne ateş eden faşistler Ahmet Aytaç adlı devrimci öğrenciyi öldürmüş, 4 kişiyi de yaralamışlardır. Benzeri faşist cinayetler Ankara, Diyarbakır, Erzurum, Eskişehir, Kırıkkale, Beypazarı gibi daha birçok yerde ölüm ve yaralanmalara yol açmıştır.

5 Haziran seçimlerinde halkımızın temel taleplerinden biri de "can güvenliği" talebiydi. Can güvenliğinin gerçekleşmesi reformcu hayallerle mümkün değildir. Son olaylar bu bakımdan bize ders olmalıdır. Özellikle CHP'nin hükümeti kurmasından sonra kitlelerin faşist saldırı ve cinayetlere karşı uyanıklılığının köreltilmemesi gerekmektedir. Bu çok tehlikeli sonuçlara götürür bizi.

Önümüzdeki günlerde de faşist çeteler cinayetlerine devam etmek isteyeceklerdir. Bunu engellemenin tek ve en etkili yolu kitlelerin faşizme karşı uyanıklığını artırarak kitle mücadelesini yükseltmek olmalıdır. Faşist saldırı ve katliamlara karşı kitle mücadelesinin örgütlenmesi önümüzde duran en önemli görevlerden birisi olmalıdır.

TRT Genel Müdürü Karataş ve ODTÜ Rektörü Tan'ın görevden alınmaları halkın yükselen mücadelesinin sonucudur

"İşgalci" faşist Karataş ve Tan'ın "görevden" alınmaları esas olarak faşist diktatörlük altında kazanılan demokratik mevzilerdir. Bunun dayanağı da ne Danıştay kararları ne de Ecevit Hükümetidir. Bunun dayanağı yükselen halkın mücadelesidir.

Faşist MC hükümetinin kurulmasıyla birlikte faşist diktatörlüğün faşistleştirmeği yoğunlaştırdığı kurumlardan birisi de TRT olmuştu. Bu kurumun başına 1975 sonlarında Genel Müdür olarak atanan faşist Şaban Karataş ilk iş olarak kurumda çalışan demokrat ve devrimci memurları yasa dışı olarak görevden ayırdı. Yüzlercesini de ya pasif görevlere atadı veya sürgüne gönderdi. Bunların yerine TRT'yi faşistlerle doldurdu. Danıştay'ın yürütmeyi durdurma kararlarını uygulamadı. Kısa sürede TRT'yi faşist demagojinin açık bir aracı haline getiren Karataş'a ve onun faşist uygulamalarına halkın tepkisi doğdu. Bizzat Karataş'ın Genel Müdürlüğü burjuva yasalarına aykırıydı. Karataş faşist diktatörlüğün MC kanalıyla ortaya sürdüğü bir kukla idi. Karataş'ı oynatan eller faşist diktatörlüğün elleriydi. Halkın mücadelesi de esas olarak kuklalara değil, faşist diktatörlüğü ve TRT'nin uyguladığı faşist yayın politikasına karşısıdır.

Faşist diktatörlüğün kuklalarından biri de ODTÜ'ye Rektör (!) olarak görevlendirilen Hasan Tan'dı. Faşist Hasan Tan'ın, ODTÜ'ye Rektör (!) olarak atanması genel olarak eğitim kurumlarında uygulanan faşistleştirme çabalarının bir parçası olmakla birlikte ayrıca özel bir önem taşımaktaydı. Faşistlerin kitle tabanı bulamadığı okullardan birisi ODTÜ idi. ODTÜ'nün anti-faşist mücadele geleneğini dışardan saldırılarla kıramayan faşist MC kaleyi içeriden ele geçirmek için Tan'ı buraya rektör (!) olarak atadı.

İlk günden itibaren direnişle karşılanan faşist Hasan Tan ilk önce ODTÜ'de görevli devrimci personeli işten çıkarıp buraya sivil faşist güçleri doldurdu. Daha sonra okula jandarma ve polis karakol kurdu. Faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçleri ODTÜ öğrencilerinin direnişini kırmak için açıkça cinayetler işlediler. Ancak faşist Tan'ın hiçbir 'tedbiri' ODTÜ öğrencilerini yıldıramadı. Halkın ve ODTÜ öğrencilerinin mücadelesi sonucu faşist kukla Tan'da görevden alındı.

Gerek TRT Genel Müdürü faşist Karataş gerekse ODTÜ Rektörü (!) Tan'ı kovduran güç halkın mücadelesidir. Faşist diktatörlük bütün güçleri bütün kuklalarıyla birlikte er geç yıkılacaktır.

Tunceli Bağımsız Milletvekili adayı

Ahmet Demirdöven'e özgürlük!

Seçimlerden kısa bir süre önce dağıtılan bir bildiri bahane edilerek tutuklanan proleter devrimci Tunceli adayı Ahmet Demirdöven bugün hala zindanlarda tutulmaktadır. Seçimlere proleter devrimcilerin adayı olarak katılan ve halkın büyük desteğini alan Ahmet Demirdöven faşist mahkemelerde ceza kanunundaki faşist maddelere dayanılarak yargılanmak istenmektedir.

Proleter devrimci adayın tutuklanması ile parlamentonun iğrenç yüzü bir kere daha gözler önüne serilmiştir. Parlamento'da halkın "temsil edildiği" gerici masalının ne anlama geldiği bir kez daha ortaya çıkmıştır. Parlamento faşist diktatörlüğün kanlı yüzünü örten göstermelik bir ciladır. Dört yılda bir yapılan seçimlerle hangi burjuva partisinin iktidar olacağına halkı talan edeceğine karar verilir. Parlamento halkın temsil edildiği bir kurum değil faşist devletin bir kılıfıdır.

Faşist diktatörlük proleter devrimci aday Ahmet Demirdöven'in seçilmesini parlamentoya girerek kürsülerden onu teşhir etmesini engellemek için elinden geleni yaptı. Diğer adaylarımıza olduğu gibi Tunceli adayımıza da iftiralar atıldı, hakkında asılsız dedikodular çıkarıldı.

Hakim sınıflar proleter devrimci siyasetin seçimlerde sesini duyurmasını engellemek, onların seçimleri, parlamentonun niteliğini teşhir etmelerini, devrimin propagandasını yapmalarını önlemek istediler. Dağıtılan bir bildiri bahane edilerek Tunceli adayımız tutuklandı. Faşistler ve onlarla uzlaşanlar Ahmet Demirdöven'in tutuklanmasıyla Tunceli'de seçimlerde proleter devrimci sesin susturulabileceğini bir alternatif olmaktan çıkarılabileceğini sandılar. Ama onlar Tunceli halkının proleter devrim-

De.sa.7 Sü.4'de

ÇAĞRI

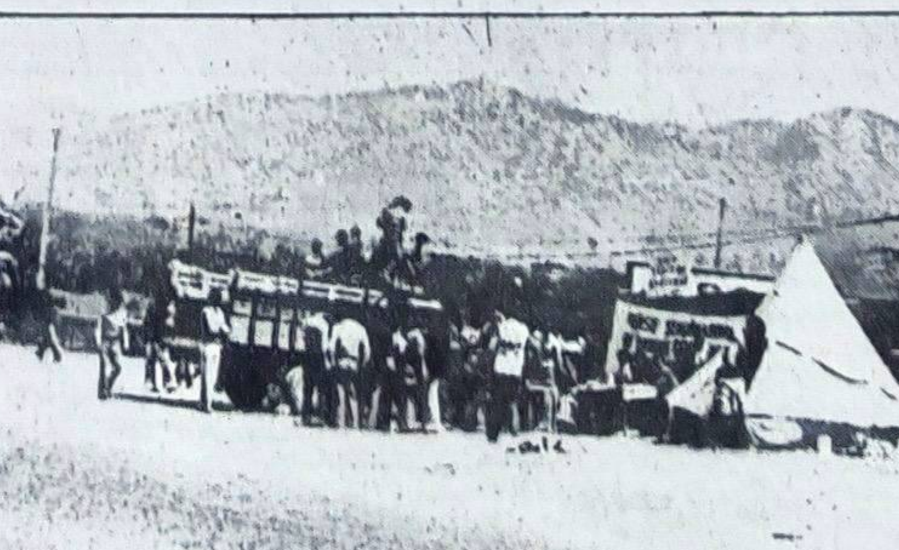
Seçimlerle ilgili bilgi bekliyoruz

Seçimler sonunda, özellikle proleter devrimci adaylarımızın bulunduğu illerden hâla kesin haberler elde edebilmiş değiliz. Bu yüzden seçimlere katılan proleter devrimci adaylar ve aldıkları oylar üzerinde; seçim çalışmaları ve seçimden sonraki durum konusunda bugüne kadar bir değerlendirme yapamadık. Önümüzdeki bir veya iki sayımızda bu konuyu ele almak istiyoruz. Bu çalışmalara katılmış, proleter devrimci adayları desteklemiş okurlarımızı, kısa zamanda gazeteye bilgi göndermeleri değerlendirmelerin daha da gerçekçi ve geniş kapsamlı olmasını sağlayacaktır. Bu konudaki mektuplarınızı da tüm mektuplar gibi PK. 1107 / Sirkeci Istanbul adresine postalayabilirsiniz. NOT: Sadece proleter devrimci adayların bulunduğu illerden değil, tüm illerden seçimlerle ilgili bilgi bekliyoruz.

İpaş işçilerinin faşist diktatörlüğe ve sendika ağalarına karşı sürdürdükleri mücadele başarıya ulaşacaktır

Malatya İpaş İplik ve dokuma fabrikası bir yıla yakın bir süredir üretime başlamış olup işçi alımı sırasında işbirlikçi burjuvazinin ve toprak ağalarının çeşitli örgütlerinin tavsiye ettiği kişileri öncelikle işe almıştır. Bunların dışındaki işçi alımında, gerek daha az ücretle çalıştırabilmek, gerekse sigorta vs. vergi kaçakçılığı yapabilmek, daha çok yüzbin liralar, milyonlar yığabilmek için yaşı küçük işçileri işe almıştır. Gerici Öz-Dokuma-İş sendikasıyla işbirliği içerisinde işe girerken bizlere sigorta kağıtlarını imzalama sırasında sigorta kağıtlarının altına koydukları ÖZ-DOKUMA-İŞ'e ait sendika üye fişlerini de imzalattıklarının farkına varamamıştık. Daha sonra bu gerici sendikanın üyesi olduğumuz bunu imzalarımızla kendimizin kabul ettiği patronun uşakları ca bizlere bildirildi.

ÖZ-DOKUMA-İŞ'in başkanı fabrikanın ortağı, patronlarından birisi ve muhasebecisidir. Böyle gerici bir sendikanın ve patronun oyununa geldiğimizi bir kaç arkadaş kavrayabiliyorduk. Artık İPAŞ fabrikasında zulüm, baskı ve sömürü mekanizması patronların istediği biçimde kurulmuştu.

Fabrika üretime başladığında bir vardiya çalışıyordu. Vardiya ikiye, daha sonra da üçe çıkarıldı ve bizlerin iş gücü daha da çok sömürülmeye başlandı, bir işçinin en az dört makinayı çalıştırması şart koşuldu. Bir işçiye üç kişinin yapabileceği iş yaptırılıyor takımcılar hiç durmadan çalıştırılıyor, buna rağmen patron her toplantısında "siz çalışmıyorsunuz, böyle giderse sizin hepinizi işten atıp fabrikadaya yeniden işçi alırım," diye tehdit ediyordu.

Baskı ve sömürü iyice yoğunlaştırılıyor, hasta kağıdı (vizite) almaya giden işçi arkadaşlara, usta ve ustabaşıları; (patronun uşakları) "Ne yapalım sen hastaysan, ben de hastayım" diye adice alay ediyor, bazan dövmek için saldırıyorlardı. Onlar, "Benim malım içerde yatacak mı?" diyerek, hasta kağıdı vermiyor, hasta arkadaşları zorla çalıştırıyor, hasta olduğu için çalışamayanlara; "çalışamıyorsan bırak git işi, ben çalıştıracak çok adam bulurum" diye tehdit ediyor, bizlerde işten atılmamak için çalışacak durumda olmadığımız halde çalışıyorduk. Bu arada iş başında kolu kesilen bir ar

De.sa.7 Sü.6'da

Filistin halkı emperyalizme ve siyonist işgalcilere karşı direniyor

Önümüzdeki altı ay içinde 20 kadar yeni yahudi yerleşim birimini Şeria'nın batı yakasında kurmayı planlayan ve Arap emekçi halkı üzerindeki baskılarını arttırarak ırkçı subayların oluşturduğu "araştırma komisyonları" kuran İsrail siyonistlerinin zulmüne ve işgaline karşı, Filistin halkının direnişi her an daha da yüksek boyutlara ulaşmaktadır.

İşgal altında bulunan Arap topraklarındaki şehirlerde halk, geniş kitleler halinde mücadelelere atılmaktadır. Ramallah, Hebron ve Nablus gibi şehirlerde sık sık gösteriler ve protesto eylemleri düzenlenmekte, bu eylemler İsrail işgal kuvvetlerinin zorba ve canice baskılarına rağmen başarıyla yürütülmektedir. Bu gösterileri bastırmak için siyonistler silah kullanmışlar ve birçok emekçiyi yaralamışlardır.

İşgal altındaki topraklarda yaşayan Filistinli halkın önderleri, Filistin Kurtuluş Örgütü'ne sonuna kadar bağlı kalacaklarını, haklarını sonuna kadar savunmaya kararlı olduklarını belirtmişlerdir.

Eski bir kanlı katil olan Begin'in kurduğu saldırgan siyonist hükümet, daha şimdiden emekçi Arap halkından ağır şamarlar yemiştir. Filistin'li ve diğer Arap halkları siyonist ve emperyalist saldırılar karşısında yılmadan mücadelelerini sürdürürken, Filistin'li kahraman gerillalar da işgal altındaki topraklarda askeri eylemlerine başarıyla devam etmektedirler. Son günlerde bir çok askeri araç tahribedilmiş ve İsrail askerleri yaralanmıştır. Eylemler daha çok Kudüs ve Nablus şehirlerinde yoğunlaşmıştır.

Rus yeni çarı Brejnev Fransa'da

Brejnev'in bir "barış girişimi" olarak yutturulmaya çalışılan Fransa "ziyareti", iki süper devlet ve onların başını çektikleri emperyalist gruplar arasında gittikçe şiddetlenen rekabet ve hegemonya çatışmalarının bir ürünüdür.

Bilindiği gibi Fransız emperyalistleri üzerlerindeki Amerikan hegemonyasına karşı 1960 yıllarının sonlarında doruğuna ulaşan bir "direniş" göstermişler, NATO örgütünden çıkarak, "bağımsız" bir politika izlemeye çalışmışlardı. Bu gelişme, emperyalizmin içinde bulunduğu durumun doğal bir sonucu olmakla birlikte, stratejik, kalıcı bir niteliği de yoktu. Nitekim 1977 yılı başlarına gelindiğinde "bağımsız" Fransız emperyalistlerinin yeniden NATO'ya girmek için çalıştıkları ve Afrika'da Amerikan emperyalizminin hegemonyasını korumak için silahlı müdahalelere giriştikleri görülmektedir.

Daha bir iki ay önce Afrika'da Zaire'de silahlı bir çatışmada burun buruna ve karşı karşıya gelen iki emperyalistin; sosyal emperyalist Rusya ve emperyalist Fransa'nın bugün "barış" ve "silahsızlanma" için baş başa verip çözüm aradıklarına en alık "politikacı" bile inanmamaktadır.

O halde Sosyal emperyalistlerin bu tutumunun temelinde ne yatmaktadır?

Sosyal emperyalistlerin amacı, Fransa'nın Amerika ile "ilişkilerinin" düzelmesini engellemek, Amerika'nın cephesindeki çatlağın kapanmasını engellemektir.

Öte yandan, Brejnev'in bir başka amacı da Avrupa'da önemli bir militarist güç olan Fransız emperyalistlerini "silahsızlanmaya" zorlamaktır.

Sovyetlerin uyguladığı emperyalist taktikler, gerçekleri görmek isteyenlerin gözünden asla kaçmayacak derecede çıplaktır.

Emperyalist kamp içinde buhranın derinleşmesinin bir sonucu da emperyalist burjuvazinin iç çelişmelerinin şiddetlenmesi olmaktadır.

Bir yeniden paylaşım savaşına doğru yükselen emperyalist siyasetin bir gereği, karşılıklı olarak (emperyalistler arası) safların sıklaştırılması ve karşı saflarda karışıklık çıkarmaktır. Bir başka gereklilik ise "barış" ve "silahsızlanma" pasifist demagojileriyle kitlelerin uyuşturulmaları ve hakim sınıfların tuzaklarını erkenden farketmelerinin önüne geçilmesidir.

İki süper devlet, bu iki gerekliliği de yerine getirmekte, bir yandan hızla ekonomilerini askerileştirerek silahlanmayı ve savaş hazırlıklarını arttırmakta, bir yandan "karşı" safları karıştırıp kendi saflarını pekiştirmeye çalışmakta ve diğer taraftan pasifist demagojilerle kendilerini maskeleyerek kitleleri uyuşturmaya çalışmaktadırlar.

Fransa "ziyareti" emperyalist siyasetin bütün bu unsurlarının örnek bir birleşimidir.

Soveto katliamının birinci yıldönümünde:

Azanya halkı özgürlük ve bağımsızlık yolunda

Irkçı-faşist Pretorya (Güney Afrika) rejiminin geçen yıl Haziran ayında Soveto, Guguleto ve Johannesburg'da 600 yurtsever Azanyalıyı katletmesinin, birinci yıldönümünde, devrimci kitleler bütün dünya üzerinde Pretorya ırkçılarını lanetlerken, Azanya halkı özgürlük ve bağımsızlık için, ulusal kurtuluş, eşitlik ve insan hakları için mücadelesini daha da kararlılıkla sürdürmüştür.

Soveto katliamını protesto eden Azanyalı kitleler Güney Afrika'nın çeşitli şehirlerinde ırkçı rejimi mahkum eden kitle eylemleri gerçekleştirmişler, ırkçı-polisle çatışmışlardır. 10 Azanyalı yurtsever katledilmiş, yüzlercesi yaralanmış ve tutuklanmıştır.

Azanya ve Namibya (Güney Batı Afrika) halklarının silahlı mücadelesi de şiddetlenerek sürmektedir. SWAPO'nun silahlı birlikleri, Güney Afrika ırkçı rejimi karşısında, zor

De.Sa.7 Sü.6'da

Menahem Begin'in İsrail siyonist devletinin başbakanı olması üzerine:

ORTADOĞU'DA SON DURUM

Irkçı-faşist Menahem Begin İsrail Siyonist devletinin yeni hükümetini kurmuş bulunmaktadır. Özünde bundan önceki hükümetlerden hiçbir farkı olmayan bu yeni hükümet de Arap halklarına karşı saldırılarını sürdürecek, bölgede genel olarak iki süper devletin, özellikle de Amerikan emperyalizminin, çıkarlarını korumaya devam edecektir.

Ancak, Menahem Begin'in ve onun kişiliğinde en net bir şekilde ifadesini bulan Likud Partisinin, en aşırı ve en saldırgan faşistler olarak Siyonist hareket içinde devrim ve Arap düşmanlığını en ileriye götüren "kutup" olduklarını hemen belirtmek gerekir.

Bu yüzden olaylar daha hızla gelişecektir. M.Begin 1948'de 250 den fazla Filistin'li kadın çocuk ve köylüyü Deir Yassin'de katleden çetenin başıdır ve kendisi bunu gurur vesilesi yapacak kadar alçak ve azgındır. Begin, İkinci Dünya Harbinden önce başladığı Siyonist terör eylemleriyle, Filistin'li köylülerin vatan topraklarından atılmasında "büyük katkıları" bulunan bir faşisttir. Onun ve çetesinin eli bugüne kadar binlerce Filistin'li emekçinin ve devrim savaşçısının kanına bulaşmıştır. Bilindiği gibi Begin, Irgun adlı terörist Siyonist katliam çetesinin kurucusu ve başkanıydı.

Menahem Begin ve Partisi Likud'un hükümeti kurmuş bulunmaları, işte bu açıdan, Ortadoğuda sürmekte olan siyasi buhranın daha da derinleşmesine yolaçmıştır.

O ve hükümeti, Siyonist israil devletinin temel politikalarını değiştirmeyecekler fakat bu politikayı en açık şekliyle, en saldırgan biçimleriyle uygulamak için hazırlanacaklardır.

Nitekim, M.Begin 28 Mayıs'ta yaptığı bir konuşmada bu niyetini bütün gözler önüne sermiş bulunmaktadır. Konuşmasında İsrail'li siyonistlerin 1967 savaşında işgal ettikleri Ürdün toprakları hakkında M.Begin, bu toprakların 60 yıl önce Ürdün tarafından işgal edilmiş olan İsrail toprağı olduğunu öne sürmüş ve bu gün İsrail'in işgali altında Arap toprağı bulunmadığını iddia etmeye kalkmıştır. Onun bu demecinden hemen sonra bir başka faşist partinin Başkanının yaptığı konuşma, siyonistlerin Arap halklarına karşı saldırmaya daha da yoğun bir şekilde sürdüreceklerinin bir başka kanıtıdır. Bu siyonist başkan, M.Begin'in 28 Mayıs'ta söylediklerini hemen hayata uygulamak gerektiğini ileri sürmüş ve işgal altında bulunan Şeria nehrinin Batı Yakasında yahudi yerleşim birimlerinin hızla arttırılmasını önermiştir;

Yüzyıllardır Arap halkının yaşadığı ve Ürdün toprakları olan Batı Yakasını yeni ırkçı - siyonist İsrail Başbakanı, "Eski İsrail toprağı" olarak ilan ediyor! "bu topraklar İsrail tarafından işgal edilmemiştir, kurtarılmıştır" diyor!

Menahem Begin'in bu savaş çığırtkanı safsatalarının siyasi amacı İsrail'in ilhakçı politikasını meşrulaştırmak, halkların devrim mücadelesini engellemek, siyasi bir sonucu ise bölgeyi sürekli olarak iki süper devletin müdahalelerine açık tutan "ne savaş - ne barış" durumunda tutmak olmaktadır.

İsrail siyonistlerinin saldırılarının yoğunluk kazanacağı bu şekilde açıkça ortaya çıkarken, bunun uluslararası durumla da uygun bir gelişme olduğunu, bu nedenle tesadüfi ya da gelip geçici ve belirleyici nitelik taşımıyan bir eğilim olmadığını da tesbit etmek gerekmektedir.

Bilindiği gibi iki süper devletin bu bölgedeki hayati çıkarları, bu bölgenin genel olarak emperyalist dünya sistemine bağımlı, özellikle de iki süper devletin denetimi altında kalmasını gerekli kılmaktadır. Bu nedenle,

De.Sa.7 Sü.1'de

Arnavutluk Sendikaları 8. Kongresi açıldı

"Partinin güçlü manivelaları olan toplumsal örgütler, Arnavutluk Demokratik Cephesi, Sendikalar, Emek Gençliği Birliği, Kadınlar Birliği, Parti'nin kitleler ile bağlarının sağlamlaşmasında her zaman olduğu gibi çok önemli bir rol oynamaktadırlar. Saflarında bütün halkı toplayan bu sosyal örgütler, uygun ve örgütlü biçimde Parti'nin sesini herkese ulaştırırlar ve Parti'nin ortaya koyduğu görevlerle ilgili olarak doğru sosyal kanaati (kamuoyunu) oluştururlar, diğer taraftan onlar, Parti'ye emekçilerin sesini, onların fikirlerini ve önerilerini, talimatların uygulanması sırasında edindikleri mücadele deneylerini ulaştırırlar. Parti, onlar(kitle örgütleri) aracılığıyla kitleleri Marksist-Leninist ideolojiyle eğitir ve sosyalizmin inşası mücadelesinde kitleleri seferber eder" (AEP 7.KONGRE RAPORUNDAN)

"İşçi sınıfı toplumun yönetici sınıfıdır. O, kendisini yöneten kendi siyasi Partisine ve yolunu aydınlatan Marksist-Leninist ideolojiye sahiptir. İşçi sınıfı sosyalizm ve komünizm ülkülerinin taşıyıcısıdır. O sosyalist mülkiyetin en üst biçimine, ve ekonominin başta gelen sektörlerine bağlıdır. İşçi sınıfı, en bilinçli, en örgütlü ve en disiplinli sınıftır. Üretimde ve halk içindeki ağırlığı gittikçe artmaktadır" (AEP, 7.KONGRE RAPORU'NDAN)

500.000 Arnavutluk emekçisini temsil eden 2060 delegenin katıldığı Arnavutluk sendikalarının 8.ci Kongresi 20 Haziran'da Korça şehrinde açılmıştır.

Kongreye çeşitli ülkelerden 20 devrimci sendika örgütün delegeleri de katılmışlardır.

Kendi partisinin etrafında sımsıkı kenetlenmiş olan Arnavutluk işçi sınıfı, sosyalizmi kurma ve komünizme ulaşma yolunda büyük başarılar kazanmıştır.

Arnavutluk Sendikalarının 8.nci Kongresi başarılara yenilerini eklemesi ve sınıf bilincini, toplumdaki önder ve öncü sınıf durumunu daha da geliştirmesi yolunda, Parti 7.nci Kongresi'nin gösterdiği doğrultuda bir adım olacaktır.

Emperyalist - revizyonist ülkelerin tecrit ve sabotaj siyasetlerine, iç ve dış düşmanların bütün saldırılarına karşı kahramanca direnen Arnavutluk işçi sınıfı, diğer emekçiler ve yurtsever kooperatif köylüleri; Arnavutluk Sendikaları 8. nci Kongresiyle sosyalizmin inşasında bir adım daha ilerlemiş olacaklardır.

5 yıllık planı da şimdiye kadarki bütün ekonomik planlar gibi vaktinde ve hatta vaktinden önce gerçekleştirmeye azimli olan Arnavutluk işçi sınıfı ve diğer çalışanları için son derece önemli olan Kongre'yi yoldaşça duygularla selamlıyoruz.

"Yeni toplumun inşasında işçileri ve diğer emekçileri eğitmek ve seferber etmek için önemli bir çalışma yürüten sendikalar, bu çalışmayı derinleştirmek ve ilerletmek için özel bir yer ve sorumluluğa sahiptirler. Emekçilerin komünist eğitimine itina göstermek, sendikaların esas görevi olmuştur ve olmaktadır.

"Aynı zamanda sendikalar, emekçilere yasanın sağladığı haklara çok az da olsa zarar veren her bürokratik eyleme karşı daha da çok mücadele etmek göreviyle yükümlüdürler" (AEP 7.KONGRE RAPORUNDAN)

AYDINLIK OPORTÜNİZMİNİN FAŞİZM TAHLİLİNİN ELEŞTİRİSİ -IV-

AYDINLIK oportünizminin faşizmi, emperyalist kamp içinde "en gerici, en saldırgan" emperyalistlere, "yükselen" emperyalizme bağlı olarak ortaya çıkan bir siyasi olgu olarak ele alması, sadece AYDINLIK hareketinin genel siyasi çizgisi ile değil, fakat aynı zamanda AYDINLIK dergisinin faşizmi "bazı emperyalist devletlerin dışta diğer emperyalistleri altetmeye yönelen saldırganlığının bir ürünü" olarak tanımlamasıyla da uygunluk arzetmektedir.

Çünkü "dışta diğer emperyalistleri altetmek" için, ancak dünyayı toprak bakımından yeniden paylaşma talebinde bulunan, yani "en gerici, en saldırgan" olan emperyalistler, "yükselen" emperyalistler "saldırı" ya geçebilir. Bu bakımdan da "yükselen" emperyalistler, "dışta diğer emperyalistleri altetmek" için, içte ise "halka karşı saldırıya" geçmek için faşizme başvururlar. İşte "yükselen" emperyalistlerin bu yüzden faşizme ihtiyaçları vardır!

AYDINLIK yazarları, burjuva mantıklarıyla meseleye böyle yaklaşmaktadırlar.

Halbuki faşizm -yazımızın başından beri vurgulamaya çalıştığımız gibi- sadece "yükselen" emperyalizme özgü bir olay değil, genel olarak emperyalizme özgü bir olay, emperyalizm ve proletarya devrimleri çağında ortaya çıkan siyasi bir egemenlik biçimidir.

Emperyalizm çağı, aynı zamanda sosyal devrimlerin ve ulusal kurtuluş savaşlarının başarıya ulaşabileceği objektif şartları yaratmıştı. Başta proletarya olmak üzere geniş emekçi yığınlarının, ve ezilen halkların ve ulusların emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı ayağa kalktığı, "kapitalizmin kalbine doğrudan doğruya hücuma geçtiği" şartlarda, emperyalist burjuvazi ve yarı- sömürge ülkelerde onunla bütünleşen büyük burjuvazi ve feodal toprak ağaları, ekonomik ve siyasi iktidarlarını koruyabilmek ve sürdürebilmek için "son" bir saldırıya geçeceklerdir, siyasi egemenliklerini yeni bir biçim altında sürdürmeye çalışacaklardır. Devrimle karşı-devrim arasındaki boğazlaşmanın hayatın her alanına yansıdığı, fakat devrimin yenilgiye uğradığı şartlarda, burjuvazi artık ekonomik ve siyasi iktidarını eski yönetim biçimleriyle değil, yeni bir yönetim biçimiyle, faşizmle sürdürmektedir. Bu yolla sömürücü egemen sınıflar, hem yığınların kabaran siyasi mücadelesini bastırabilmekte, hem kapitalizmin -geçici de olsa- devamını ve istikrarını sağlayabilmekte, ve hem de ekonomik buhranın yükünü geniş emekçi yığınlarının omuzlarına yükleyebilmektedir.

Emperyalizm çağında, ekonomik krizin olgunlaşması ve bunun giderek siyasi krize dönüşmesi, buna paralel olarak da devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın şiddetlenmesi, tarihi olarak, sadece "yükselen" emperyalist ülkeler açısından değil, fakat aynı zamanda bütün emperyalist ülkeler açısından, bütün sömürge, yarı-sömürge ülkeler açısından da geçerlidir.

Bu bakımdan da, emperyalizm çağında siyasi bir egemenlik biçimi olan faşizm, tarihi olarak, sadece "yükselen" emperyalist burjuvazinin değil, genel olarak emperyalist burjuvazinin bütün kesimlerinin, bütün tekelci grupların ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerde büyük burjuvazi ve toprak ağalarının son egemenlik sistemidir. Ve devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın karşı-devrim lehine sonuçlandığı ülkelerde işbaşına gelir.

İşte AYDINLIK oportünistleri, Kautsky'nin emperyalizm tahlillerini temel aldıklarından, meseleye devrimle karşı-devrim arasındaki çatışma açısından, sınıf mücadelesi açısından bakmadıklarından dolayı, faşizmi "bazı emperyalist devletlerin dışta diğer emperyalistleri altetmeye yönelen saldırganlığının bir ürünü" olarak, sadece "yükselen" emperyalizme özgü bir siyasi olgu olarak ele almaktadırlar.

Fakat sadece teorik ve siyasi gerçekler değil, aynı zamanda tarihi gerçekler de AYDINLIK oportünizmini yalanlamakta, onun siyasi tahlillerinin burjuva sınıf özünü açığa çıkarmaktadır.

Stalin SBKP(B)'nin 15. Kongresine 28 Mayıs 1930'da sunduğu raporda, birinci emperyalist savaş sonrasında kapitalizmin keskinleşen çelişkilerinden biri olan emperyalistlerarası çelişkiyi izah ederken şunları söylemektedir:

"Dünya ekonomik bunalamının en önemli sonucu, kapitalizmin çelişkilerinin ortaya çıkması ve gittikçe keskinleşmesidir.

a) Kökenleri, dış pazar, hammadde ve sermayenin ülke dışına aktarılması ve yerleştirilmesi sorunlarında bulunan, <u>en büyük emperyalist devletler arasındaki uzlaşmaz çelişki</u>, belirgin bir biçimde keskinleşmiştir.

Hiçbir kapitalist devlet, bugün eski etki alanları ve sömürgeleriyle yetinemez duruma gelmiştir.

Güçler ilişkisinin değiştiğini ve pazarların, hammaddelerin ve etki alanlarının yeniden paylaşılmasının zorunlu olduğunu herkes anlamaktadır.

Bu uzlaşmaz çelişkilerin en önemlisi, Birleşik Amerika ile İngiltere arasında varolan uzlaşmaz çelişkidir.

İşlenmiş ürünlerin dış ülkelere satılması konusunda olduğu gibi, sermaye ihracı konusunda da mücadele özellikle Birleşik Amerika'yla İngiltere arasında sürmektedir." (Stalin, 1929 Kapitalizmin Büyük Bunalımı ve Sovyet Ekonomisi, Çağrı Yay. sy. 15).

"Bu mücadelede terazinin kefesi, açıkça Amerika Birleşik Devletlerinden yana ağır basmaktadır." (Stalin, age, sy:16).

Stalin'in raporundan da anlaşılacağı gibi, 1930'larda ABD gelişen bir emperyalist devletti. Başka bir deyimle ABD emperyalizmi, birinci emperyalist savaş sonrasında emperyalist kamp içerisinde "yükselen" emperyalizmi temsil ediyordu. Buna rağmen bu dönemde sömürü pazarlarına esas hakim güç ise İngiliz emperyalizmi idi; 1930'larda karşılıklı silahlanma, bu iki emperyalist devlet arasında, İngiltere ile ABD arasında cerayan etmekteydi. Bunun yanısıra, bu dönemde Alman emperyalizmi tam devreye girmemişti, Hitler faşizmi de henüz işbaşında değildi. Dolayısıyla da Alman emperyalizmi henüz "yükselen" bir emperyalist devlet haline gelmemişti. Tam tersine birinci emperyalist savaştan yenilmiş olarak çıkan Alman emperyalizmi, savaş yenilgisinin bütün yükünü omuzlarında taşıyordu.

AYDINLIK oportünizminin faşizm tahlilinin doğruluğuna karar verecek olursak, ABD'de faşizmin siyasi bir iktidar biçimi olarak işbaşına geldiğini söylememiz gerekir. Halbuki bu dönemde faşist diktatörlük, İtalya gibi geri bir emperyalist ülkede kurulmuştur.

Meseleye "yükselen" ve "gerileyen" emperya-

De.Sa.7 Sü.1'de

Derinleşen Buhran Şartlarında

GENEL GREV ZORUNLUDUR

Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikası Sümerbank'a ait işyerlerinde çalışan 30 bin kadar üyesi adına aldığı grev kararını bazı işyerlerinde uygulamayı sürdürürken, Temmuz ayı başında, muhtemelen 1 Temmuzda, 80 bin dokuma işçisi adına Tekstil İşverenleri Sendikası ile toplu pazarlığa başlayacaktır.

DİSK'e bağlı Tekstil sendikası da 1 Temmuz da Tekstil işverenleri ile tek elden toplu pazarlığa başlayacaktır.

Bu iki sendikanın üyelerinin toplamı 100.000'i bulmaktadır.

MESS'te oynanan oyunun çok daha sessiz bir şekilde Tekstil iş kolunda gerçekleştirilmeye çalışıldığı bu şartlarda, işçi sınıfının gerçek düşmanlarını tanıması için ortaya çıkan fırsatı değerlendirmek ve doğru çözüm yolunu kararlılıkla savunmak proleter devrimcilere düşen önemli bir görevdir.

TEK ÇÖZÜM YOLU GENEL GREVDİR.

İşçi sınıfı, daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi, hakim sınıfların genel ve topyekün saldırısıyla karşı karşıya bulunmaktadır.

Faşist diktatörlüğün bütün organları ve hakim sınıfların ekonomik örgütleri bu saldırıya aynı yönden ve aynı amaçla katılmaktadırlar. Hakim sınıfların çıkarlarını savunmada daha sinsi bir silah olan faşist ve sosyal-faşist SENDİKA AĞALARI da bu saldırının neferleri olarak işçi sınıfına tuzaklar hazırlamaktadırlar.

REFORMİST SENDİKA AĞALARI da hakim sınıflarla uzlaşan ve halkın kurtuluşu mücadelesinin önüne dikilen orta burjuvazinin sağcı siyasi eğilimine uygun olarak işçi sınıfının mücadelesinin önünde ciddi bir engel durumundadırlar.

Sözkonusu topyekün saldırının temelinde ne yatmaktadır?

Bu saldırının temelinde emperyalizmin genel bunalımı ve ülkemizde gittikçe şiddetlenen sınıf mücadelesi ve siyasi buhran yatmaktadır.

İşbirlikçi hakim sınıflar bu şartlarda en küçük bir tavizi bile veremeyecek duruma geldikleri gibi, işçi sınıfının ve diğer çalışan yığınların bugüne kadar kazanmış bulundukları ekonomik sosyal ve siyasal hakları da yeniden gasbetmek istemektedirler.

Onların hedefleri, işçi sınıfı ve çalışan yığınlardır.

"Taviz" vermenin şartları mevcut olmadığı için işçi sınıfı ve halkın tümünün yükselen mücadelesi nasıl bastırılabilir?

Elbette teröre ve çeşitli iğrenç tuzaklara baş vurarak.

Bu gün sadece bütün işçiler değil, fakat memurlar ve küçük üreticiler de bu saldırının hedefi durumundadırlar.

Derin buhran şartlarında işçi sınıfının vereceği mevzii mücadeleler işçi sınıfı ve diğer emekçilerin yaşama koşullarının daha da kötüleşmesini, kazanılmış hakların kaybedilmesini, ülkede faşist baskının daha da yükselmesini engelleyebilir mi?

Hayır. İşçi sınıfının, tek tek işyerlerinde, hatta tümünü kaplasa bile tek bir işkolunda vereceği mücadeleler ve çıkacağı grevler hakim sınıfların saldırılarını durdurmaya yetmeyecektir.

Tekstil İşverenleri Sendikası, MESS'e karşı verilen mücadeleden etkilenerek tek elden toplu sözleşme konusunda, ve diğer ana meselelerde gerilemiş midir?

Hayır, o gerilemediği gibi, MESS etrafında koparılan ve çoğu, sosyal faşistlerin bir prestij kazanma çabası olmaktan öteye geçmeyen, gürültülere hiç de hedef olmadan istediklerini gerçekleştirme yönünde ilerlemeye devam etmiştir.

Amerikancı faşistlerin etkinliğindeki TEKSİF ile Amerikancı işbirlikçi burjuvazi, dokuma işçilerinin "hesabını görmeye" hazırlanırken işçi sınıfının büyük çoğunluğu sosyal-faşist, faşist ve reformist barikatlara çakılıp kaldığı için dokuma işçilerinin yardımına koşamayacaktır.

Aynı şey MESS'in saldırısına karşı direnen 40 bin işçi için de geçerlidir. Onlar da hakim sınıfların topyekün saldırısına karşı tek başlarına bırakılmışlardır.

Böylece, önümüzde ardı ardına dizilmiş bulunan toplu sözleşmelerde, hakim sınıfların tümü tek tek karşılaşacakları işçi kesimlerini, sosyal-faşist, faşist ve reformist sendikacıların da yardımıyla kolaylıkla yenilgiye uğratma şansına sahip olmaktadırlar.

Bugün işçi sınıfının derinleşen buhran şartlarında haklarını korumasını sağlayabilecek olan tek bir geçerli yol bulunmaktadır. Bu da hakim sınıfların topyekün saldırısına topyekün bir sınıf direnişi ile, bir GENEL GREV LE cevap vermektir.

ŞİMDİKİ DURUM VE GENEL GREV.

Hayalci olmak proleter devrimcilerin harcı değildir. Ancak küçük burjuva dar görüşlülüğü ile kendiliğindenliğe tabi olmak ve gerçekleri gizlemek proleter devrimcileri yenilgiye mahkum eden bir tutumdur.

Temel sınıflar içinde çalışmayı esas alan proleter devrimciler, varolan objektif zorunluluklara uygun subjektif şartları yaratmak göreviyle karşı karşıya bulunmaktadırlar.

Bunun göz açıp kapamakla, sırf "gazete yayını"yla yapılamayacağını bütün sorumluluk duygusu taşıyan proleter devrimciler bilmektedir.

Şimdiki görevlerimizi, "partinin inşası" vs. vs. olarak doğru fakat genel ve soyut bir biçimde tesbit etmek de yeterli değildir.

Mesele, var olan şartları aşabilmek ve bunu sınıfla bağları daha da güçlendirerek başarmaktır. Mesele, her günkü sınıf mücadelesi pratiği içinde tespitlerimizi hayata geçirerek ilerlemektir.

Bu söylediklerimizi gerçekleştirme doğrultusunda işçi sınıfı içinde somut bir çalışma, disiplinli, devrimci ve sürekli bir proleter çalışma gerekmektedir.

Bu genel gerçekleri, bugünkü duruma yaratıcı bir şekilde uygulamalıyız:

1) İşçi sınıfı, tarihi görevinin bilincine kendinciliğinden ulaşmaz. Marksist-Leninist siyasi parti işçi sınıfına bu bilinci taşır.

2) Sendikaların tabanlarından yukarıya doğru kazanılmaları hayati önem taşımaktadır. "Sendikaları saflara kazanmadan işçi sınıfını cezbetmek mümkün değildir, çünkü parti işçi sınıfı ve kitlelerle sendikalar aracılığıyla yakın bağlar kurabilir". "Partinin sendikalarla mümkün olan en yakın (sıkı) bağları (kurması)" der

Lenin. Sendikaların tabanlarının kazanılması, sendika ağalarının etkinliğini kırmak ve işçi sınıfının mücadele gücünü hedefini sınırlamak da işçi sınıfını ilelebet sömürü zincirini kıramama tehlikesiyle karşı karşıya bırakmaktadır.

Somut koşulların tahlili doğru eylem biçimi olarak GENEL GREVİ gösteriyor.

Genel grevin hedefleri bir yandan ekonomik ve sosyal hakların korunması, diğer taraftan yükselen sınıf mücadelesi şartlarında hakim sınıfların faşist saldırısının göğüslenmesi ve yenilgiye uğratılmasıdır.

Daha açık ve kesin bir ifadeyle, bu günkü şartlarda sadece ekonomik alanla sınırlanmış bir Genel Grev de yeterli olmaz ve yenilgiye götürür.

GENEL GREV işçi sınıfının siyasi alanda da zorunlu olarak kullanması gereken silah durumundadır.

Bu objektif zorunluluğu yerine getirmek için örgütsel koşullar (daha geniş olarak sübjektif koşullar) mevcut değildir.

Proleter devrimcilere düşen görev, ellerindeki bütün imkanları seferber ederek bu koşulları yaratmaya çalışmaktır.

Kendiliğindencilik ve kuyrukçuluk kolaydır. Fakat bu işçi sınıfının ve halkın mücadele gücünü he-

De.Sa.7 Sü.5'de

Sendikalarda ve işçi sınıfı içinde mücadele eden proleter devrimcilere bir uyarı

1920'lerde İngiltere'de marksist-leninist hareket güçlenirken Lenin, sınıf mücadelesinde genç ve tecrübesiz olan proleter devrimcilere, "eğiterek, eğiterek ve yine eğiterek; onlara Bolşeviklerin çalışma tarzını öğreterek, makalelerle, basında yazarak" yardımcı olunmasının gerekli olduğunu belirtmekteydi.

Lenin, sınıf mücadeleleri hakkında her zaman mümkün olan en ayrıntılı bilgilere dayanılmasını doğru bulmaktaydı. Hatta o, Avrupa'daki sınıf mücadeleleri hakkında bilgi ve döküman toplama amacıyla Almanya'da bir büro açılmasını önerdiğinde şöyle yazıyordu "tam ve gerçek bilgilere ihtiyacımız var".

Bu gün ülkemizdeki genç proleter devrimci hareketin de tecrübelerin "en ufak kırıntısını bile" merkezileştirmesi zorunludur.

Proleter devrimci basının sürekli olarak en ufak ve önemsiz gözükebilecek deneyler de dahil olmak üzere bütün tecrübeleri toplayabilmesi sınıfın ve devrimcilerin eğitiminde büyük öneme sahiptir.

Proleter devrimciler özellikle sendikal mücadeleler konusunda bilgi aktarmanın büyük faydalarını hiç unutmadan deneylerini gazetemize ve diğer kardeş gazetelere göndermeyi ihmal etmemelidirler.

ZİNDANLAR BOŞALSIN

Sınıfların tarih sahnesine çıktığı günden bu yana devlet mekanizmasını elinde bulunduran sömürücü sınıflar, ezilen sınıf ve tabakalar üzerinde sömürülerini sürdürmek ve onların mücadelesini bastırmak için baskı ve şiddet yöntemleri uygulamışlardır. İdam cezalarından zindanlara kadar bütün bu yöntemler baskı ve şiddetin birer araçlarıdırlar. Ancak bu yöntemler ne ezilenlerin mücadelesini, ne de sömürücü sınıfların yıkılıp yok olmasını engelleyememiştir.

Hakim sınıflar içine düştükleri her buhrandan kurtulmak için ezilen halk kitlelerine saldırarak baskı ve zulümlerini artırmışlardır. Buna karşı ezilen halk kitlelerinin baskıya ve sömürüye karşı mücadeleleri de hergün daha da yükselmiştir.

Bugün ülkemizde de ekonomik ve özellikle siyasi buhran alabildiğine yoğunlaşmıştır. Buhranın yoğunlaşmasına bağlı olarak hayatın her alanında sınıf mücadelesi de keskinleşmektedir. Faşist diktatörlük halkın yükselen mücadelesini bastırmak için baskı ve terörünü artırmaktadır. Mücadelenin yoğun olduğu alanlardan birisi de siyasi hak ve özgürlükler alanıdır. Halkın düşünme ve örgütlenme gibi temel hakları faşist diktatörlük tarafından şiddet ve baskı yöntemleriyle gasp edilmiştir. Faşist ceza yasalarıyla örgütlenme ve düşünme özgürlüğü engellenmiştir. Düşünce ve siyasi inançlarından dolayı binlerce siyasi suçlu zindanlara doldurulmuştur. Yine binlerce yurtsever, devrimci memur ve öğretmen siyasi inançları dolayısı ile sürgüne, kıyıma uğramıştır. Bunun yanısıra bugünkü bozuk düzenin kurbanı olarak onbinlerce kişi cezaevlerinde yatmaktadır. Bu nedenle zindanlar her zaman kanayan bir yara ve mücadele alanı olmuştur.

Bugünde en geniş halk kitleleri zindanların boşalması ve GENEL AF için mücadele etmektedir. Çünkü GENEL AF sadece siyasi düşünce ve inançlarından dolayı zindanda yatanların değil tüm halkımızın ortak talebidir. Bugün bu konudaki mücadele faşist diktatörlüğün tüm çabalarına rağmen yükselmektedir. Bunun dışında düşünce, örgütlenme özgürlüğü ve can güvenliği gibi talepler de halkımızın uğrunda mücadele ettiği hedeflerdir. Tüm bunlar siyasi demokrasi mücadelesinin kapsamı içerisinde ele alınmalıdır.

Ülkemizde siyasi demokrasinin gerçekleşmesi bir devrim meselesidir. Siyasi demokrasi ancak hakim sınıflar iktidarının yıkılıp yerine devrimci işçi-köylü iktidarının kurulmasıyla mümkündür. Siyasi demokrasi UDHD ile gerçekleşebilir. Çünkü onun bir parçasıdır.

Ancak halkın mücadelesi sonucu kısmi demokratik hak ve özgürlükler elde edilebilir. GENEL AF da bunlardan birisidir. Ve gerçekleşmesi için halkın mücadelesini yükseltmek gerekmektedir. Reformist ve revizyonistlerin konunun üzerini küllemeğe çalışması engellenmelidir. Halkın GENEL AF talebine sahip çıkılmalıdır.

1973 yılında yürütülen mücadele sonucu halkın GENEL AF talebi kısmi de olsa gerçekleşmiştir. 1973 seçimlerinde "af" konusunu işleyen CHP 1977 seçimlerinde GENEL AF konusunda susmuş, halkın bu talebini küllendirmeğe çalışmıştır. "Düzen değişikliği" lafını ağzından düşürmeyen Ecevit "düzen kurbanları" konusunda tek laf etmemiştir. "Can güvenliği" ve "düşünce özgürlüğü"nü seçim malzemesi olarak kullanan CHP bir yandan halkın taleplerini savunuyor görünüyor diğer yandan halkın en temel istemlerini gözardı ederek faşist diktatörlükle uzlaşma çizgisini sürdürüyor. Bu CHP'nin orta burjuva sınıf yapısının bir gereğidir. CHP bu konudaki tavrını halka zulmeden hakim sınıfların "takdirini" kazanmış Necdet Uğur'u İçişleri Bakanı yaparak göstermiştir.

Bugün faşist diktatörlüğün "liberalleşme" çabalarına alet olan CHP halkın devrim mücadelesini reformcu kanallarda eritmeği onu düzenin sınırları içinde tutmayı temel amaç edinmiştir. Halkın çıkarlarına ve taleplerine sahip çıkması mümkün değildir. Zindanların boşalması ve "Genel Af" konusuda bunlardan birisidir.

"Genel af" konusunda ki halkın mücadelesini yükseltmekte devrimcilerin önündeki bir görevdir. Çünkü, soyut devrim hayalleriyle mücadele yürütülemez ancak halkın taleplerine sahip çıkarak, bunu devrim mücadelesine bağlı olarak yükselterek mücadele etmeliyiz. Zindanların boşaltılmasının yolu da kitle eylemlerinin yükseltimesidir. "Af" hiçbir dönemde hakim sınıfların halkımıza bir lütfü değildir. 1973 teki af halkın mücadelesinin sonucu olmuştur. Bugün de böyle olacaktır. Faşist diktatörlükle uzlaşan CHP düşünce özgürlüğünden söz ederken düşüncelerinden dolayı zindanları dolduranlara sessiz kalmakta bu konuyu gözden uzak tutmaya çalışmaktadır. Kurulan CHP hükümet programında da bundan söz edilmeyecektir.

Sosyal-faşist partilerden 1977 genel seçimlerine katılan TİP Genel Af'a ilişkin tek laf etmemiştir. Diğer sosyal faşist partiler TSİP, TKP'de bu konuda ağzını açmamıştır. 141, 142 gibi maddelerin kaldırılmasını isteyen revizyonistler bu maddelerden zindandan yatanlara ses çıkarmamışlardır. Bu tavır sosyal faşistlerin halkın talepleri, onun düşünce ve örgütlenme özgürlüğü için değil, sahte, T'K'P'nin özgürlüğü için halkın örgütlenme hakkı için değil, sosyal faşist örgütlenme için mücadele ettiklerinin bir ölçütüdür.

Bugün Rus halkının düşünce özgürlüğüne kasteden, siyasi görüşlerinden dolayı binlerce kişiyi "akıl hastanelerine" dolduran sosyal-emperyalistlerin ve halk çocuklarını ihbar eden, onları pusuya düşürüp katleden, düşüncelerinden dolayı devrimcileri derneklerden ihraç eden sosyal-faşistlerin bizzat kendileri siyasi özgürlüklerin düşmanlığını yapmaktadırlar. Onların bu konudaki sözleri sahtekârlıktır. Bundan dolayı da siyasi özgürlükler sosyal-faşistlerin meselesi değildir. Onlar bizzat siyasi hak ve özgürlüklerin düşmanıdırlar.

Siyasi hak ve özgürlükler konusunda CHP hükümetinin ve sosyal-faşistlerin yüzünün teşhir edilmesi özellikle de Genel Af'a ilişkin tavırlarının sergilenmesi bu alandaki mücadelenin yükseltilmesine hizmet edecektir. Bu da ancak kitlelerin Genel Af talebini yönlendirmek, ona önderlik etmekle mümkün olacaktır. Ayrıca genel afın gerçekleşip zindanların boşalmasının tek yolu kitle mücadelesini yükseltmek olacaktır. Önümüzdeki günler genel af mücadelesinin yükseleceği günler olmalıdır. Bu nedenle en geniş halk kesimlerinin siyasi hak ve özgürlüklere ilişkin taleplerini, genel af talebiyle birlikte ele almak zorundayız. 141.142 gibi faşist ceza maddelerinin kaldırılması, siyasi inançlarından dolayı kıyılan sürülen memurların görevlerine döndürülmesi, memura siyaset yasağının kaldırılması talepleri, zindanların boşaltılması, genel af'ın çıkarılması talebiyle birleştirilerek ele alınmalıdır. Ancak bunun sonucu olarak genel af gerçekleşebilir. Hiç bir "hak" halkın mücadelesi olmadan kazanılmamış ve hakim sınıfların lütfuyla verilmemiştir.

HALKIN DÜŞÜNCE VE ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜNÜN ÖNÜNDE ENGEL OLAN 125.141.142.146 MADDELER KALDIRILMALIDIR.

SİYASİ İNANÇLARINDAN DOLAYI SÜRÜLEN VE KIYILAN MEMURLAR GÖREVLERİNE DÖNDÜRÜLMELİDİR.

BÜTÜN ZİNDANLAR BOŞALTILMALI VE GENEL AF İLAN EDİLMELİDİR.

REFORMİST HAYALLERİ AŞALIM

Faşist teröre, işkencelere, siyasi cinayetlere, katliamlara karşı mücadeleyi yükseltelim

Seçimlerin üzerinden iki hafta geçti. Ama bu kısa süre bile faşist diktatörlüğün "istikrar" manevrasının etkisizliğini, ekonomik, siyasi buhran karşısında seçimlerin çözümsüzlüğünü, seçimlerin halka hiç bir şey getiremiyeceğini kanıtlamaya yetmiştir.

İşbirlikçi büyük burjuvazi ve feodal toprak ağaları içine düştükleri derin ekonomik buhranın, halk hareketlerinin hızla gelişmesi ve derinleşmesinin karşısında faşist terör silahına daha da sıkı sarılmaktadırlar. Ekonomik buhranın yükünü halkın sırtına yıkabilmenin, ve yükselen halk muhalefetini susturabilmenin yolunu faşist terörü azgınlaştırmakta aramaktalar. İşçi sınıfının grevlerine toprak işgallerine daha yoğun bir terörle saldırmak, kırıntı halinde var olan demokratik haklara azgınca saldırmak, daha fazla zulüm, daha fazla işkence. İşte faşist diktatörlüğün önümüzdeki dönemde halka getirecekleri bunlardır. Siyasi cinayetler, adam kaçırmalar, işkenceler azgın faşist terörün parçaları, faşist diktatörlüğün saldırı biçimleridir.

Seçimler ve sonrası dönem hiç de reformist masalları doğrulamamış, bu dönemde faşist terör yoğunlaşarak sürmüştür. Sadece seçimlerden sonra Hasan Doğan yoldaşımız kaçırılarak işkencede öldürülmüş, Ertuğrul Karakaya faşist jandarma eri tarafından vurulmuş, İbrahim Tümer ve Gazi Değirmenci faşistler tarafından öldürülmüş, Doçent Orhan Yavuz faşist pusularda katledilmiş TÜM-DER üyesi iki yurtsever kaçırılmış, Ahmet Aytaç belediye otobüsünün içinde kurşunlanarak katledilmiştir. Seçim sonrası tabloya, dökülen kanlara şöyle bir bakmak bile reformist hayallerin iflas etmesi için yeterlidir.

Seçimler ne "kara" silahları susturdu, ne halka can güvenliği, huzur, refah getirdi. Gene sokak ortalarında, okullarda... sivil faşistler ve militarist güçler halka ve onun parçası olan devrimcilere azgınca kurşun sıkmaktadırlar.

CHP reformistlerinin can güvenliği vaadinin nasıl bir temeli vardır. Bu vaad neye dayanmaktadır? CHP'nin can güvenliği ve refah vaad etmekteki amacı halkın bu acil talebine sahip çıkmaktır. Bu talebe sahip çıkarak hem kendi gerici siyaseti etrafında oy toplamak, hem de bu talepten hareket ederek yükselen halk muhalefetini reformist, parlamenter kanallara akıtmak istemektedir. Ona göre can güvenliğini ortadan kaldıran faşist diktatörlük değil bir kaç komando ve birkaç "aşırı solcu"dur "Can güvenliğini sağlamak" için "anarşistlere" karşı yapılan, her eylem mübahtır. CHP faşist teröre son vermek için herkese "pembe gül" atmak gerektiğini söylemekte, halkın faşist teröre karşı mücadele azmini kırmaya, onu pasif, kendi gölgesinden korkar hale getirmeye çalışmaktadır. CHP reformistleri faşist diktatörlükle uzlaşarak, faşistlerle kol kola gezerek can güvenli-

De.Sa.7 Sü.5'de

MİLLETLER ÖZGÜR, HALKLAR BİRLİK OLMALIDIR

Ezen-ezilen ulus marksistlerinin proletaryayı enternasyonalist ruhla eğitmek için yüklenecekleri görevler

> "Milli mesele, özel bir sorun, devletin bir iç sorunu olmaktan çıkarak, uluslararası genel bir sorun haline, bağımlı ülkelerin ve sömürgelerin ezilen halklarının emperyalizmin boyunduruğundan kurtarılması genel sorunu haline gelmiştir...
> Milli mesele, proletarya devriminin genel sorununun bir parçasıdır, proletarya diktatörlüğü sorununun bir parçasıdır"
>
> J. STALİN
> Leninizmin İlkeleri'nden

> Soruna derinliğine girmemiş olanlar, ezen ulusların sosyal-demokratlarının "Ayrılma özgürlüğü" üzerinde durmalarında ve ezilen ulusların sosyal demokratlarının da "Birleşme özgürlüğü" üzerinde ısrar etmelerinde "Çelişki" görürler bununla birlikte şimdiki durumda, enternasyonalizme ve ulusların kaynaşmasına götüren başka yol olmadığını görebilmek için azıcık düşünmek yeter"
>
> V.I. LENIN
> (Ulusların Kaderlerini Tayin Etme Hakkı Konusunda Bir Tartışmanın Bilançosu)

> "Hakim milletlerin sosyal-demokratları o hak uğrunda, onun içtenlikle tanınmasını sağlama yolunda mücadele vererek, ezilen milletlerin ayrılma hakkına sahip olmalarını istemelidirler, çünkü aksi takdirde, milletlerin eşit haklarını ve milletlerarası işçi sınıfı dayanışmasının tanınması boşuna lafazanlıktan başka birşey olmaz ve ikiyüzlülüğün daniskasıdır.
> Öbür yandan, ezilen milletlerin sosyal demokratları da bütün ezilen milletlerin işçilerinin hakim milletler işçileriyle birleşip kaynaşmasına en büyük önemi vermelidirler;
> yoksa bu sosyal-demokratlar ister istemez, her zaman halkın ve demokrasinin çıkarlarına ihanet eden, ve her zaman toprak ilhak edip başka milletleri ezmeye hazır olan kendi milli burjuvazilerinin müttefikleri olacaklardır"
>
> V.İ.LENİN
> Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri'nden

Tüm dünya proletaryasının tek bir kutsal amacı vardır: Dünyada komünizmi gerçekleştirmek, yani kapitalizmi tamamen ortadan kaldırmak ve sınıflı toplumların varlığına son vermek. Ama proletarya bu amacını dümdüz bir yol izleyerek gerçekleştiremez. Tarihi gelişimin doğurduğu şartlardan dolayı nihai hedefe dolambaçlı bir yoldan varılabilir. İşte bu dolambaçlarda proletarya değişik bir çok görevi üstlenmek zorunda kalır.

Yeryüzündeki bütün uluslar arasındaki her türlü ulusal farkların kesin olarak tamamen ortadan kaldırılması, bütün ulusların kaynaşması ve herkesin konuştuğu ortak bir dünya dilinin yaratılması davasına da bütün uluslar aynı yollardan yürüyerek varmıyacaklardır. Bütün ulusal baskıların ve farklılıkların kesin olarak ortadan kalkması ve tüm ulusların kaynaşması davası da proletaryaya ayrı ayrı tarihi dönemlerde değişik görevler yükler.

Şimdi biz, içinde yaşadığımız dönemde ezilen ve ezen, ilhak eden ve ilhak edilen ulusların proletaryasının bu değişik görevlerinin bazılarını inceleyelim:

Proletaryanın nihai amacı dünyada komünizmi kurmaktır

Milli mesele proletaryanın kurtuluşa varmak için çözmesi gereken en önemli sorunlardan biridir. Proletarya bu sorunu çözmeden kurtuluşuna giden yolda ilerleyemez. Ama proletarya, asıl sorunu ulusal baskıyı ortadan kaldırmak olmadığından, milli meseleyi genel kurtuluş davasına tabi kılar. Ulusal baskıdan kurtuluş mücadelesini, tüm sınıfsal sömürü ve baskıdan kurtulma mücadelesine tabi kılar. Yani proletarya ulusal sömürü ve baskıdan kurtuluş mücadelesini kendine temel alamaz, onunla yetinemez. Proletaryanın nihai amacı dünya ölçüsünde komünizmi kurmaktır. İşte bu amaca erişebilmek için bütün ulusların proletaryasının enternasyonalizm ruhu ile dolu olması gerekir. Yani her ulusun proletaryası yalnız kendi ulusunun, kendi halkının değil, bütün dünya proletaryasının, halkının çıkarlarını düşünmeli ve onu kendi çıkarlarının üstünde tutmalı, kendi çıkarlarını onun çıkarlarına tabi kılmalıdır.

Bir yandan bir avuç ezen ulusun, diğer yandan büyük bir ezilen uluslar çoğunluğunun yer aldığı dünyamızda bu sorunun büyük önemini kavramak gerekir. Tüm dünya proletaryasının enternasyonalizm ruhuyla dolu olması için ezen ve ezilen, ilhak eden ve edilen ulus proletaryası hangi görevlerle yükümlüdür? Şimdi, bu görevlerin bazılarını ele alalım:

Ezen ulus devrimcileri ulusların tam hak eşitliğini, ezilen ulus devrimcileri gönüllü birliği savunur

İlhak eden ve ezen ulus proleterleri bütün ulusların ayrılma hakkı da dahil, her türlü tam hak eşitliğini savunmalıdır. Ulusal baskı ve sömürünün her çeşidine karşı çıkmalıdır. Karşı çıkmakla da kalmamalı bu uğurda uzun, sürekli ve tutarlı bir mücadele vermeli, ezilen ulusların ulusal baskıdan kurtulmak için verdikleri mücadeleyi desteklemelidir. Kendi devletinin sınırları içerisinde zorla tutulan ulusların milli bağımsızlık hakkını yani ayrı bir devlet olarak örgütlenme hakkını tanımalı ve bu hakkın elde edilmesi için bizzat mücadele etmeli, bu uğurda mücadele eden ezilen ulusu desteklemelidir.

Ezen ulus proletaryası bu görevlerini yerine getirmezse ezilen ulusun güvenini kazanamıyacak, ezilen ulus proletaryasının kendisine karşı, ulusal baskı ve sömürüye maruz kaldığından dolayı duyduğu güvensizliğin, kinin ve düşmanlığın giderilmesini sağlayamıyacak, sağlanmasına yardımcı olamıyacaktır. Tam tersine bunların daha da büyümesine, kökleşmesine yol açacaktır. Ve neticede de ezen ve ezilen ulusun proleterlerinin ve halklarının ortak düşmanlarına karşı mücadelede birliği ve dayanışması sağlanamıyacaktır.

Ezilen ve ilhak edilen ulusların proleterlerinin görevi ise; ezilen ve ilhak edilen ulusların proleterlerinin, ezen ve ilhak eden ulusların proleterleriyle örgütsel birlik de dahil olmak üzere tam ve kayıtsız şartsız birliğini savunmaktır. (Ezilen ve ilhak edilen ulusun komünistlerinin ezilen ve ezen ulusların işçilerinin örgütsel birliğini savunması gerekir derken burada kasdettiğimiz, ezen ulusla aynı devlet içinde yaşayan ezilen ulus komünistlerinin görevidir.). Tabii ki bu savunma sadece lafta kalmamalı bizzat hayatta gerçekleştirilmeli, gerçekleştirilmesi için çaba sarfedilmelidir. Ezilen ve ilhak edilen ulusların proleterleri, kendi uluslarının her türlü ulusal baskıdan kurtulmasının ancak ezen ulusun halkı ile kendi halkının birleşerek her iki ulusun da gerici sınıflarının egemenliğine son vermesiyle olacağını önemle vurgulamalıdırlar.

Ezilen ve ilhak edilen ulusun komünistleri bu görevlerini yerine getirmedikleri zaman proletaryalarının dar milliyetçi sınırları aşması imkansız olacaktır, yani ezilen ve ilhak edilen ulusların proletaryası yalnız ulusal baskıya karşı mücadele etmekle yetinecek veya bunu kendine temel alacaktır. Veya en fazla kendi kurtuluşunu görecek fakat tüm dünya proletaryasının kurtuluş davasına kendi kurtuluş davasını tabi kılmayacaktır.

Ezen ve ilhak eden ulusun sosyalistleri propaganda ve ajitasyonlarının ağırlığını kendi uluslarının şövenizmine karşı mücadeleye vermelidirler. Ve ezen ulus şövenizmine karşı bizzat ezen ulus devrimcileri savaşmalıdır. Propaganda ve ajitasyonun ağırlık merkezini ulusların tam eşitliği ve ayrılma hakkı üzerinde toplamalıdırlar. Devlet kurma hakkı da dahil kendi uluslarının bütün ayrıcalıklarına karşı çıkmalıdırlar. Yalnız ezen ulus proletaryasının ulusların ayrılma hakkını savunmasının ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkının kullanılması söz konusu olduğunda mutlaka ayrılmayı tavsiye edeceği, savunacağı anlamına gelmediği bilinmelidir.

Ezilen ve ilhak edilen ulus sosyalistleri ise ajitasyon ve propagandalarının ağırlığını, ulusların özgürce kabul ettiği birlik yani bir ulusa şu veya bu şekilde zorla kabul ettirilen değil ama o ulusun her hangi bir baskıya maruz kalmadan gönül rızasıyla kabul ettiği bir birlik üzerinde yoğunlaştırmalıdır. Bu da, ezilen ulusun işçi sınıfının kendi ulusunun ulusal sömürü ve baskıdan kurtuluşu için verdiği mücadeleye ters düşmez. Çünkü, özgürce birleşme, özgürce ayrılma hakkını da içinde taşımaktadır. Yani bir ulusla özgürce birleşen bir ulus istediği zaman ayrılabilir. Onu kimse zorla diğer bir ulusla birleştiremez veya bir defa görüllü birleşti diye ona kimse zor kullanarak bu birleşmeyi sonuna kadar sürdüreceksin diyemez. Ezilen ulus milliyetçiliğine karşı bizzat ezilen ulus devrimcileri savaşmalıdır.

Yalnız bazı durumlar olur ki, ezilen bir ulusun ezen bir ulustan ayrılması dünya proletaryasının ve emekçi halkının veya her iki ulusun halkının çıkarlarına ters düşebilir. O zaman ezen ve ezilen ulus proleterleri, ikisi de ayrılmaya karşı ajitasyon ve propaganda yaparlar.

Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden devrimcilerin görevi nedir?

Ülkemizde ezen ulusun devrimcilerinin yani Türk devrimcilerinin görevleriyle, ezilen Kürt ulusunun ve diğer ezilen azınlık milliyetlerin devrimcilerinin görevleri de birbirinden farklıdır.

Türk sosyalistleri, kendi işçi sınıfını, enternasyonalist bir ruhla eğitebilmek için en başta kendi gerici sınıfları tarafından baskı ve sömürü altında tutulan milliyetlerin tam eşitliğini savunmalı ve her türlü milli sömürü ve baskıya karşı çıkmalıdır. Devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere tüm milli hakları gaspedilmiş olan Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkını yani, Türk ulusuyla aynı devlet sınırları içinde mi kalacağına yoksa ayrılıp kendi devletini mi kuracağına (Kürt devleti) yalnız kendisinin özgürce karar verme hakkını savunmalıdır. Fakat bunu, sadece lafta savunmakla kalmamalı aynı zamanda Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkının gerçekleşmesinin aracı olan referandumun yapılması için aktif ve tutarlı olarak savaşmalıdır.

Türk şövenizmi bugün esas tehlikedir

Çeşitli katliamlara maruz kalan Kürtlerin bir ulus olarak varlığı bile inkar edilmektedir. Uzun senelerdir sözde sosyalist geçinen Türk ulusuna mensup kişilerin de açık veya üstü kapalı bir biçimde Türk şovenizmini beslemeleri, ona karşı çıkmamaları Kürt emekçi halkının Türk proletaryasına duyduğu güvensizliği iyice güçlendirmiştir. Bu durum bu gün de büyük ölçüde devam etmektedir. Sosyalizm maskesi takan T"K"P, TSİP, TİP gibi revizyonist partiler Kürt ulusunun ayrılma hakkını inkar etmekle kalmıyorlar, aynı zamanda Kürt ulusunun yaşadığı bölgelerin geri kalmışlığını kapitalizmin eşitsiz gelişmesiyle geçiştirip, Türk hakim sınıflarının uyguladığı gerici milli siyaseti aklıyorlar. Sözde Kürt milleti üzerindeki milli zulme karşı çıkıyorlar, ama bu sözde karşı çıkışlarında bile Kürtlerin bir ulus olduğunu ağızlarına almıyorlar. "Doğuda komando baskısına son" gibi yuvarlak laflarla Kürtlerin bir ulus teşkil ettiğini inkar etmeye çalışıyorlar.

Türk şovenizmine bir çok demokrat Türk aydını da katılıyor. Ayrıca Halkın Sesi de devrimci laflarla süslü sözlerle bu Türk şövenizmini besleme işinde yer alıyor. Emperyalizmin, sosyal emperyalizmin ve Kürt gerici sınıflarının oyununa gelmeyelim derken kendisi emperyalizmin, sosyal emperyalizmin işine yarayan Türk şovenizmine düşüyor. Şöyle ki: Halkın Sesi Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile yani emperyalizmin, sosyal emperyalizmin, feodalizmin ve işbirlikçi kapitalizmin egemenliğine son vermekle yok edilecek olan ulusların kendi kaderini tayin etme hakkından mahrum olmayı bir tutmakta ve bundan dolayı da Kürt ulusunun ayrılma hakkının Ulusal Demokratik Halk Devriminden önce de (bu gün çok az ihtimal de olsa) elde edilebileceğini görememektedir. Kısacası Halkın Sesinin Kürt milli meselesinde Türk şoveni görüşlerinin temelini ekonomi ile siyaset arasındaki ilişkiyi tahlil ederken düştüğü emperyalist ekonomizm teşkil ediyor. Ayrıca bugün Kürt ulusunun ayrılma HAKKINI savunmak değil tam tersine savunmamak, iki süper devletin ve bugün özellikle bulanık suda balık avlamak için dünyanın dört bir köşesinde küçük uluslar arasında nifak tohumları saçan Sovyet sosyal emperyalizminin ve iç gericiliğin işine yarar. Çünkü Kürt ulusunun ayrılma HAKKINI savunmadan Türk ve Kürt ulusundan halkların ortak düşmana karşı birliğini sağlayamaz.

Türk sosyalistleri ayrıca Arap, Çerkez vb.azınlık milliyetlerin üzerindeki milli sömürü ve baskıya da karşı çıkmalı ve onların milli haklarını kararlılıkla savunmalıdır. Bunlar yapılmadıkça çeşitli milliyetlerden halkımızın birliği sağlanamayacaktır.

Türk komünistleri propaganda ve ajitasyonlarının, ağırlığını bugün esas tehlike olan Türk şovenizmine vermelidir. Türk şovenizminin her türlü biçimini sürekli teşhir etmeli ve ona karşı yılmadan mücadele etmelidir.

Kürt ve diğer ezilen milliyetlerden Marksistler birliği savunmalıdır

Kürt sosyalistlerinin ve Arap, Çerkez vb. azınlık milliyetlerin sosyalistlerinin görevi ise bütün milliyetlerden işçi sınıfının örgütsel birlik de dahil tam birliğini kayıtsız şartsız savunmak ve çeşitli milliyetlerden halkın emperyalizme, sosyal emperya-

De.sa.7 Sü.9'da

Örgütlü kitle mücadelelerini yükseltelim

Baş.ta.Sa. 1'de

miştir.

"Herşeyden önce sendikalar Kanunu, Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Kanunu ve İş Kanunu günümüz şartları ve ihtiyaçlarına göre değiştirilmeli, kanunsuz olaylara da etkili mevzuat ve anında uygulama ile müeyyide getirilmelidir."

"İşveren" adlı Türkiye İşverenleri Sendikaları Konfederasyonu yayın organında Haziran 1976'da çıkan bu yazının savurduğu tehditler, hakim sınıfların bakış açılarını ve gerçekleştirmek istediklerini en açık bir biçimde ifade ettikleri için bu kadar uzun bir alıntı yapmayı gerekli gördük.

Geçen bir yıl içinde hakim sınıflarla başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk arasındaki mücadele daha da şiddetlendi. İşbirlikçi hakim sınıfların buhranın yükünü halkın sırtına yıkmak için debelenmeleri daha da arttı. Bu bir yıl içinde büyük 16 Eylül grevleri yaşandı, sınıf mücadelesinin ateşi en geri kesimlere kadar ulaşırken, bir çok devrimci ve demokrat daha faşist cinayetlerin hedefi oldu, bu bir yıl içinde 1 Mayıs katliamı, askeri darbe teşebbüsleri ve bir dizi provakasyonlar zinciri yaşandı.

Şimdi hakim sınıflarla halk arasındaki mücadele daha yüksük bir düzeyde sürmektedir.

O halde tekrar CHP hükümetinin işbirlikçi hakim sınıfların tüm kesimlerinden destek görmesi meselesine dönelim.

Daha bir yıl önce "Hükümetin, kuruluşların ve baskı gruplarının milli beraberlik ruhu içinde hareket etmelerini ve etkili tedbirler almalarını" emekçi halkın mücadelesinin bastırılması için "zaruri" görenler, bu gün nasıl oluyor da "halk iktidarı" savunucusu, halka huzur ve refah vaadeden, sömürüyü sona erdirmese bile azaltacağını ilan eden topluma "barış" vaadeden bir partiyi destekler hale gelmişlerdir?

Yoksa hakim sınıflar nedamet mi getirdiler?

Yoksa hakim sınıflar siyasi iktidarı "halka"mı teslim ediyorlar?

Durum elbette bu değildir. İşbirlikçi hakim sınıfların iktidarı ayaktadır. İşbirlikçi hakim sınıfların azgın ve sömürücü ruhları her zaman olduğu gibi şimdi de alev yanmakta ve talancılık ve daha fazla kâr hırsıyla tutuşmaktadır. Fakat onlar halkı CHP'nin tatlı hayallerinin peşine takarak halka başka bir biçimde saldırmayı denemektedirler.

CHP'nin faşist diktatörlükle tamamen uzlaşan bir hükümet kurması, onu ve hükümetini, hakim sınıfların sırtlarına vurdukları bir kuzu postu durumuna düşürmüştür. Kurt ölmedi. O CHP'nin reformist ve uzlaşmacı hükümetinin arkasında saklı durmaktadır.

KİTLELERLE KAYNAŞALIM

Bu gün faşizme ve sosyal faşizme karşı savaşırken reformizmi kesin olarak mahkum etmek ve onun izlediği işbirlikçi politikayı teşhir etmek, ve en geniş yığınları pratik mücadelenin içinde proleter devrimcilerin önderliği altında toplamak tüm proleter devrimcilerin görevidir.

Soyut tartışmalarla, ya da şimdiye kadarki alışılmış ve bir kısmı yanlış olan çalışma tarzının leninist bir şekilde düzeltilmesine dayalı olmayan kısır çabalarla bu büyük görev başarılamaz.

Leninist ilkelere sıkı sıkıya bağlı kalarak faşist diktatörlüğe, işbirlikçi büyük burjuvazi ve feodalizme karşı Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesini yeni bir aşamaya yükseltmeliyiz.

Kitleleri hakim sınıfların ideolojilerinin ve diğer proleter olmayan ideolojilerin etkisinden kurtarmak gerekmektedir.

Son bir yılın özellikle öğrettiği bir ders şudur: Kitleleri kucaklamayan, kitlelerin önderliğini kazanamayan siyasetler ve örgütler ölüme mahkumdur.

KİTLE MÜCADELESİ ÖRGÜTLÜ KİTLELERİN MÜCADELESİDİR

Bu görevin başarılması ise ancak ve sadece proleter devrimcilerin temel sınıflar -işçi sınıfı ve yoksul köylülük- içindeki çalışmalarına gereken önemi vermeleri ile mümkündür.

Bu gün kitlelerle kaynaşmak, her günkü pratik çalışma içinde kitleleri devrimci proletaryanın safına kazanmak için somut adımların atılmasının ülke çapında merkezi ve örgütlü kitle mücadelelerinin sistemleştirilmesinin vakti gelmiştir. Kitle mücadelesi örgütlü kitlelerin mücadelesi demektir.

Bu gün bu örgütlenmenin, en yaygın bir şekilde bütün ülke çapında gerçekleştirilmesinin şartları olgunlaşmış bulunmaktadır. Proleter devrimciler kitleleri, işçi-köylü temel ittifakı esasına dayalı bir biçimde ve içinde bulunduğumuz devrim aşamasına uygun olarak en geniş kitle örgütlerinde toplamak için birleştirilebilecek bütün güçleri birleştirerek bu örgütleri emekçi halkın bütün kesimlerinde yaygınlaştırmak için çalışmalıdırlar. Köylerde, kasabalarda ve şehirlerde emekçi birlikleri, köylü birlikleri kurulmalıdır. Sendikal çalışmaya özel bir önem ve ağırlık verilerek, varolan sendikalar içinde devrimci ve tabandan yükselen bir muhalefet hareketi yeniden canlandırılmalıdır.

Devrimci proletarya bir sınıf olarak siyasi arenada kendisinin gerçekleştireceği kitle eylemleriyle en geniş yığınların faşist diktatörlüğe karşı, devrimci ve bilinçli mücadelelerine önderlik etmek zorundadırlar.

Devrimci proletarya, cinayetler, işsizlik, sosyal ve siyasal hakların gasbedilmesi şiddetle sürerken, halkla hakim sınıflar arasındaki mücadele daha da yüksek biçimlere doğru ilerlerken; reformizmi kuzu postu gibi ileri süren, ama bu incecik postun hemen ardında da dişlerini gıcırdatan ve kanlı salyalarını savurarak soluyan sömürücü hayvanların tuzağına düşmeyecektir.

Devrimci proletarya hakim sınıfların saldırılarına, bilinçlenmesini, örgütlenmesini ve devrim mücadelesini yükselterek cevap verecektir.

Siyasi cinayetler, ekonomik ve sosyal hakların gasbedilmesi, işçi sınıfının bağımsız siyasetinin ortadan kaldırılması planlarına kitleler daha da kararlı daha da bilinçli ve cesur eylemlerle karşı koyacaklardır.

Faşist ve sosyal faşist tuzaklar parçalanarak reformist engeller yıkılacaktır.

Önümüzdeki dönem, kitlelerin proletaryanın devrimci bayrağı altında kararlı kitle mücadelelerini atılacakları bir dönem olmalıdır.

Bunu başarmak proleter devrimcilerin görevidir.

"Katliamlar, napalm bombaları mücadelemizi durduramayacaktır"

Bizler Şemdinli İlçesine bağlı Gerdi Mıntıkasında yaşayan Kürt halkıyız. Mıntıkamıza bağlı 13 köy halkı olarak Irak ve İran sınırlarına yakın bölgede yaşamaktayız.

Türkiye'de iktidarı ellerinde tutan hakim sınıflar bütün köylerde Jandarmanın işkence karakollarını kurdurmuşlardır. Hakim sınıfın baskı aracı olan Jandarma her geçen gün çeşitli bahanelerle yoksul Kürt kardeşlerimizi karakollara çekmekte, kadın, erkek demeden insanlık dışı işkenceler uygulamaktadır. Bu barbarca saldırıları ilçemiz Şemdinli'deki yetkili makamlara, Kaymakama, Savcıya ve yüzbaşıya ayrı ayrı intikal ettirdik. Buna rağmen faşist yöneticilerin üzerimizdeki baskıları daha da arttı.

Şemdinliye gidebilmek için, her köylü bağlı bulunduğu jandarma karakolundan izin belgesi almak zorundadır. Verilen izin belgesinin süresi üç gündür. Belgeyi alan köylü karakolda falakaya çekilerek ilçeye öyle gönderilir. Bütün bunlara rağmen kararlıyız mücadelemizden yılmayacağız. Hakim sınıfların ve uşaklarının insanlık dışı barbarca katliam ve saldırıları işçilerin ve biz köylülerin kararlı mücadelesiyle, yok edilecektir.

Faşist iktidarın iki süper devlete uşaklık ettiği ortadadır. Kurtuluşumuz ancak işçi köylü iktidarıyla olacaktır.

ŞEMDİNLİ'den
Gerdi Mıntıkası
Köylüleri

ALMANYA TÜRKİYELİ İŞÇİLER FEDERASYONU'NUN (ATİF) ÇAĞRISI:

"6 yurtsever derhal serbest bırakılmalıdır"

Alman siyasi polisinin 8.6.1977 tarihinde, Dortmund ve çevresinde düzenlediği baskınlar sonucu 6 Türkiyeli yurtsever tutuklanmıştır. Biri öğrenci 5'i işçi olan yurtseverler şunlardır: Cengiz Han Ülker, Mehmet Ali Mısırlı Hüseyin Kutucuoğlu, Süleyman Çetinkaya, İbrahim Doğan ve Mahmut Çakır. Evleri polis tarafından didik didik arandıktan sonra tutuklanan yurtseverlere ipe sapa gelmedik suçlamalar yapılmıştır. "Ülke huzurunu bozmak, Adam yaralamak, araç tahrip etmek ve silah patlatmak" gibi gerçeklerle en ufak ilişkisi olmayan bahaneler uydurulmuştur.

Altı Türkiyelinin tutuklanmalarının sebebi, öğrenci derneğinde veya işçi derneğinde faal bir üye olmaktır; tutuklanmanın sebebi B. Almanyadaki Türkiyeli işçilerin hak ve özgürlüklerini savunan MÜCADELE GAZETESİNİ (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu yayın organı) Cengiz Han'ın satmış olmasıdır. Kısacası tutuklanmaya sebep faşizme ve emperyalizme karşı olmaktır. Türkiyeli işçilerin ve gençlerin yurtsever tutumu, halk düşmanları faşistleri ve sosyal faşistleri rahatsız ettiği kadar B.Alman emperyalizmini de rahatsız etmektedir.

Cengiz Han Ülker ve diğer beş yurtsever, polise sosyal faşistler tarafından ihbar edilmiştir. Sosyal faşistler sadece onları değil, kendi görüşlerini paylaşmayan tanıdıkları herkesi ihbar etmişlerdir. Sosyal faşistler halk düşmanı yüzlerinin teşhir edilmesinden korkuyorlar. Onların Amerikan emperyalizminin kanlı uşaklarından ve diğer emperyalist güçlere uşaklık eden faşistlerden tek farkı yüzlerine sosyalist maskesi takmalarıdır. Gün geçtikçe halktan tecrit olan Rus Sosyal emperyalizminin bu faşist uşakları halkımıza ve halkımızın saflarında olan yurtseverlere kudurmuşçasına saldırmaktadırlar. Cengiz Han Ülker de MÜCADELE GAZETESİNİ satarken 2 Nisan 1977 tarihinde Dortmund da bir grup sosyal faşist komandonun saldırısına uğramıştı. Aynı zamanda Mücadele gazetesi satın alan kadınlı erkekli işçilere de saldırılmıştır.

Onlar yurtseverlere karşı B.Alman emperyalizmiyle de uzlaşma içerisindedirler. Fakat bu uzlaşma geçicidir. Çünkü onlar Rus sosyal emperyalizminin hizmetkârlarıdır.

Bu gibi tutuklamalar Batı Almanyada karşılaştığımız ilk olay değildir. Bu anti-demokratik baskılar genel olarak tüm ilericilere özellikle de yabancılar üzerinde uygulanmaktadır. Bu olaylar B. Alman emperyalizminin ve onun devletinin demokrasi maskesini her gün biraz daha aşağı indirerek onun gerçek yüzünü ortaya çıkarmaktadır.

Cengiz Han ve diğer 5 yurtsever uydurma bahanelerle haksız yere tutuklanmışlardır. Onlara karşı yapılan tüm suçlamalar asılsızdır. Bu suçlamalar polis tarafından onaylanmış, sosyal faşistlerin düzmecesidir. Biz arkadaşlarımıza yapılan bu anti-demokratik insanlık dışı baskıları şiddetle protesto ediyor tutuklu bulunan yurtseverlerin der-

De.sa.7 Sü.6'da

Antep katliamının birinci yılında İlhan ve Mehmet yoldaşları anıyoruz

Gaziantep'te

1976 yılının baharında, 8-9 Haziran'da iki proleter devrimci, İlhan ve Memo yoldaşlar, faşist diktatörlüğün silahlı güçlerine karşı, tam 26 saat direnerek; halkımızın ve proleter devrimcilerin baş eğmez mücadele geleneklerine yeni bir proleter direniş örneğini daha eklemişlerdir.

Bugün İlhan ve Memo yoldaşlar, Antep halkının yüreğinde, türkülerinde, mücadelesinde ve dilden dile dolaşan destanlarında yaşamaktadırlar. Yiğit Antep halkı nasıl ki Fransız emperyalistlerine karşı, baş eğmeden mücadele veren, Karayılanlar ve Şahinlere sahip çıkmış ve onları sömürü ve zulme karşı verdiği mücadelede örnek almışsa, bugün de İlhan ve Memo yoldaşları da kahramanlarınının ve önderlerinin yanına koyarak, iki proleter devrimciyi bağrına basmış ve mücadelesinde yaşatmaktadır.

9 Haziran günü proleter devrimciler ve Antep halkı iki önderine bağlılığını göstermiş ve onların anılarını yaşatmışlardır. Polisin aldığı olağanüstü tedbirlere rağmen şehrin çeşitli yerlerine ve direnişin olduğu çevreye, "YAŞASIN DÜZTEPE DİRENİŞİMİZ", "İLHANLAR MEMOLAR ÖLMEZ", "DÜZTEPE KATLİAMININ HESABI SORULACAKTIR" gibi sloganlar yazıldı ve bu sloganları taşıyan pullar yapıştırıldı.

Dernekte toplanan kalabalık bir kitleyle yoldaşlar anıldılar. Toplantıda, çeşitli devrimci türküler, marşlar ve ağıtlar söylendi. Devrim andı içildi. İlhan ve Memo yoldaşlar ve tüm devrim şehitleri adına saygı duruşu yapıldı. Daha sonra bir proleter devrimci arkadaş yoldaşların mücadelelerini anlattı. Konuşmacı arkadaş proleter devrimcilere revizyonist-sosyal faşistlerin de ikiz kardeşleri olan faşistlerin ağzıyla "maocular" "bölücüler", "goşistler" diye saldırarak, karşı-devrimci yüzlerini bir kez daha ortaya koydukların ve her türden sömürü ve tahakküme karşı olan proleter devrimci hareketin gelişmesinden ve halka önderlik etmesinden, nasıl korktuklarını belirtti.

Konuşmacı arkadaş, Aydınlık ve Halkın Sesi oportünistlerin de bu karşı devrimci koroya katılmakta gecikmediklerini, kararlı bir direnişe karşı-devrimcilerin ağzıyla saldırdıklarını söyledi. Ancak oportünistlerin bu saldırılarının faşist ve sosyal faşistlerinkinin aynı olduğunu, sadece bunların saldırılarını devrimcilik adına yaptıklarını, karşı-devrimci iftira ve çamurlarını devrimcilik maskesi takarak attıklarını anlattı. Halkın Sesi oportünistlerinin "maceracılığı eleştirme" maskesi altında sınıf uzlaşmacı yüzlerini gizlediklerini ve bu maske altında; sınıf mücadelesine silahlı devrim anlayışına saldırdıklarını vurguladı.

Konuşmanın bitmesinden sonra, marşlar söylenerek dağılındı. O günün akşamında bir grup proleter devrimci olayın olduğu yerde devrim ateşi yaktılar. Pazar günü de yeniden aynı yere gidildi, yoldaşların anılarına saygı duruşu yapıldı, devrim

De.sa.7 Sü.3'de

Kahramanmaraş'ta

Gaziantep'te emperyalizme, sosyal emperyalizme faşizme, sosyal-faşizme karşı mücadelede, faşist diktatörlüğün ordusu ve polisi tarafından hunharca katledilen M.Ali Özpolat ve İlhan Emre yoldaşlar, ölüm yıldönümleri olan 8-9 Haziran'da yoksul köylüler ve devrimcilerce anıldı.

Anma toplantısında, iki yiğit halk savaşçısının, halka, devrime ve yoldaşlara bağlılığı, kararlılığı ve mücadele azmi dile getirildi. Şehit yoldaşlarımızın halkın isyan bayrağı oldukları anlatıldı.

Anma toplantısında, birtakım olaylar oldu. Orta yolcu siyaset izleyen bir grup toplantıya geldi. Bu gruptakiler M.Ali Özpolat yoldaşın orta yolcu olduğu yalanını ortaya attılar. Ayrıca Rus sosyal emperyalizmini teşhir eden sloganların atılmaması gerektiğini söylediler. Anma toplantısına katılanlar, M.Ali Özpolat yoldaşın proleter devrimci olduğunu, şehit düşerken attığı sloganların atılacağını, bunu engellemeye çalışanlara izin verilmeyeceğini açıkladılar. Orta yolcular diretince, köylüler bu ard niyetlilere törene katılmamalarını ve köyü terketmelerini, terketmezlerse zorla kovacaklarını söylediler. Onlar da köyü terketmek zorunda kaldılar. Bundan sonra 350-400 kişilik yürüyüş kolu düzgün sıralar halinde, "Herkese İş, Köylüye Toprak, Halka Hürriyet", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Halkın Kurtuluşu Engellenemez" pankartları ve M.Ali yoldaşın portresi önde olmak üzere mezara doğru yürümeye başladı. Yolda "Herkese İş, Köylüye Toprak, Halka Hürriyet", "İlhan'lar, Mehmet'ler Ölmez", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Kahrolsun Faşizm, Sosyal-Faşizm", "Ne ABD, Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye", "Kadınsız Devrim Olmaz" vb. sloganlar atılarak mezarın başına varıldı. İki dakikalık saygı duruşundan sonra, Halkın Kurtuluşu siyasetini savunan bir arkadaş, M.Ali ve İlhan yoldaşların hayatlarını, mücadelelerini dile getiren bir konuşma yaptı. Bir arkadaş daha konuştu. Daha sonra konuşan arkadaş kadınların kurtuluşunun halkın kurtuluşuyla olacağını ve kadınlar katılmadan devrimin başarıya ulaşamıyacağını anlattı. Kadınlar üzerindeki sömürü ve baskıyı dile getirdi. Devrim andından sonra bir halk ozanımız, Denizler, M.Ali, İlhan, İbo ve Edge yoldaşlar için türküler, marşlar söyledi. Sonra yürüyüş kolu köye doğru sloganlar atarak yürüdü. Köyde köylülerle sohbetten sonra herkes dağıldı. Yollar çevrildiğinden 50-60 kişi yakalandı. Bu arkadaşlar karakola götürüldüler. Kimseyle görüştürülmediklerinden neler yapıldığını tam olarak bilmiyoruz.

Köyde kalanlar, M.Ali yoldaşın mezarı yapıldıktan sonra ayrıldılar. Afşin ve Elbistan'da halkın yükselen mücadelesinden korkan faşistler, sıkı bir terör havası estiriyorlar.

- İLHAN'LAR MEHMET'LER ÖLMEZ!
- FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
- KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM!
- HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK, HALKA HÜRRİYET!
- YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

HALKIN KURTULUŞUNUN SİYASETİNİ SAVUNAN PROLETER DEVRİMCİLER

Yaşasın şanlı 15-16 Haziran direnişi

Fransa Türkiyeli Öğrenciler Birliği Paris Şubesi, 15-16 Haziran 1970 Şanlı İşçi Direnişiyle ilgili bir bildiri yayınlamıştır. Aşağıda bu bildirinin tam metnini yayınlıyoruz.

15-16 Haziran büyük işçi direnişinin yıl dönümüdür. Bundan 7 yıl önce bu günlerde Türkiyenin çeşitli yerlerinden işçiler, İstanbulda bir araya gelerek "sendika seçme" özgürlüğünü ortadan kaldırmak isteyen yeni kanun tasarısına karşı direndiler. Yüzbinlerce emekçinin bu mücadelesi karşısında korkuya kapılan hükümet, işçilerin üzerine polis ve orduyu saldı. Bir çok işçi şehit edildi, yüzlercesi yaralandı.

15-16 Haziran 1970'lerde Türkiyede durum; emperyalizme bağımlı patronların ve ağaların iktidarı içinden çıkılmaz ekonomik buhran içinde idi. Hakim sınıflar bu buhranın yükünü halkın sırtına yüklemek istiyorlardı. Bütün halk sınıf ve tabakaları, artan hayat pahalılığı, ücretlerin dondurulması, tarım ürünlerinin taban fiatlarının düşmesi, ihtiyaç maddelerinin piyasadan çekilmesi... vs. gibi zorluklar ile karşı karşıya idi. Gerek bu zorluklara karşı gerekse ülkemizin zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çeken işbirlikçilere karşı halkın mücadelesi gelişiyordu. 15-16 Haziran işçi mücadelesi, 1960'larda başlayan çeşitli halk kesimlerinin mücadelesinin en üst noktasıdır. Bu yıllarda yürütülen başlıca mücadeleler; işçilerin grev, referandum ve sendika seçme özgürlüğü, yoksul ve orta halli köylülerin; toprak ve taban fiatları için, gençliğin; demokratik ve akademik hakları, Kürt ulusunun milli baskıya karşı yürüttüğü...vs mücadeleler.

Ekonomik ve demokratik hak ve talepler temelinde gelişen bu hareketler siyasi niteliğe bürünerek "Hükümet istifa", "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Bağımsız Türkiye", Natoya Hayır", "6. Filo Defol" gibi şiarlarla anti-faşist, anti-emperyalist eylem niteliği kazanıyordu. Bu mücadeleler işçi sınıfının devrimci önderliğinden yoksundu. Halkın gelişen mücadelesini, parlamentarist yolu savunan TİP ile ordu darbeciliği peşinde koşan H. Kıvılcımlı ve M.Belli klikleri gerici emellerine alet etmek istiyorlardı. 15-16 Haziran 1970 öncesi ülkemizin durumu kısaca böyle idi.

15-16 Haziran işçi direnişi, sendika seçme özgürlüğünü ortadan kaldıran yeni kanun tasarısına karşı, reformist, revizyonist DİSK'in başını çektiği bir protesto hareketi olarak gelişti. DİSK sendika ağaları 15-16 Haziranı dar bir çerçeve içinde ekonomik ve demokratik talepler ile boğmak istediler. Fakat kısa zamanda mücadele bu reformist-revizyonist engelleri aşarak büyük gösterilere dönüştü. "Hükümet istifa", "Demirel istifa" "Bağımsız Türkiye", "Kahrolsun emperyalizm" gibi açık siyasi talepler temelinde gelişti. Bu direnişi bastırmak için hakim sınıflar silahsız işçilerin üstüne polis ve orduyu saldılar. İşçiler hakim sınıfların bu baskıcı güçlerine karşı direne-

De.Sa.7 Sü.3'de

Amsterdam İşçi Derneği (AİD) Vatan Gazetesi patronunu protesto ediyor

Bizler Amsterdam İşçi Derneği olarak yurtsever devrimci yazar ve gazeteci Nihat Behram'ın Vatan gazetesindeki işine son verilmesini ve ayrıca diğer yurtsever yazar ve işçilerin üzerindeki faşist ve sosyal faşist baskıları protesto ediyor; Vatan Gazetesi sahibi Numan Esin'in, Türkiye'deki gelişen olayları halkımıza doğru bir şekilde aktarmak isteyen yurtsever sesleri boğmak için işten atmak, baskı yapmak gibi insanlık dışı girişimini şiddetle kınıyoruz. Proleter devrimcilerin tavrını sonuna kadar destekliyoruz.

NİHAT BEHRAM DERHAL İŞİNE BAŞLAMALI, YURTSEVER YAZAR VE İŞÇİLER ÜZERİNDEKİ BASKI SON BULMALIDIR.

NE FAŞİSTLER NE SOSYAL FAŞİSTLER HALKIMIZIN YÜKSELEN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ ENGELLEYEMEZLER

KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL FAŞİZM.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET

Halkın Kurtuluşu, Sındırgı Belediyesi'nce evi yıktırılan bir işçiyle konuştu:

"Hep beraber mücadele etmeseydik, evlerimiz yıkılacak, çoluk çocuklarımızla aç-sefil kapıda kalacaktık"

Soru : Evli misiniz, eşinizin ve sizin işiniz nedir?

Cevap: Ben işçiyim, eşim de bir ailenin yanında işçi olarak çalışıyor.

Soru : Aylık kazancınız ne kadar?

Cevap: Eşim ayda 600 TL. alıyor, benim kazancım belli olmuyor, bulduğum işe göre değişiyor.

Soru : Belediye tarafından yıkılmaya başlanan evinizi ne zaman yaptırdınız?

Cevap: 6,5 ay önce kendim yaptım. İnşaat 70 gün devam etti, inşaattan belediyenin ve Orman işletmesinin haberi vardı. Orman işletmesiyle olan mahkememizde yerin tesbiti konusu 7.5.1977 tarihli mahkemece görüşülmüştü.

Soru : Evinizin yıkılması olayını anlatırmısınız?

Cevap: Saat 11 sıralarında belediye işçileri gelip evimi yıkmaya başlamışlar. Eşim ve ben evde yoktuk. Durumu bana komşular haber verince eve geldim ve işçileri durdurdum, halk toplanmıştı. Orada bulunan polisler yemek için ara verelim deyip gittiler. Öğleden sonra halkla beraber beklemeye başladık.

Öğleden sonra polislerle beraber belediye işçileri yine geldiler, yıkma işlemine başlamadan bize boş birer kağıt imzalatmaya çalıştılar. Biz de yazısız kağıdın altını imzalamayacağımızı bildirdik. Yıkımı yaparsanız önce bizleri, ellerinizdeki demir ve kazmalarla öldürmeniz gerekir, deyince, üç gün içinde evlerimizi boşaltmamızı söyliyerek gittiler.

Bizler de doğruca Orman işletmesine gittik. Orman Müdürlüğünün yıkım işinden haberi yokmuş. Durumu Mahkemeye bildirdik. Bütün komşular imzalarımızı atıp, Orman Müdürlüğüne başvurduk ve Belediyenin önünde toplanarak Belediyeden hesap istedik.

Bütün komşular birleşip, kararlı olarak karşı koyduğumuz için evlerimizi yıkamadılar. Hep beraber mücadele etmeseydik, evlerimiz yıkılacak, çoluk-çocuklarımızla aç-sefil kapıda kalacaktık.

MAHKEME KANALIYLA ALDIĞIMIZ TEKZİPTİR

Gazetenizin 11 Nisan 1977

Tarih, 52.ci sayı, 5.ci sayfa ve 6.7.ci sütununda yayınlanan "MALATYA'da ÖĞRETMEN KIYIMI" başlıklı yazınızda ben Kemal İbişoğlu ve dayım Muharrem Yıldırım hakkında yayınladığınız yazının gerçeklerle yakından uzaktan hiçbir ilişkisi bulunmamaktadır. Hangi belge ve bilgilere dayanarak yayınladığınıza da şaşmamak elimizde değil. Böyle basit ve gerçek dışı yayın hayatı sürdürdüğünüze de hayret ediyoruz. Hele satırlarınıza aldığınız Türkiye ölçüsündeki yıpratıcı, kötüleyici, hakaret edici ve asla ilişkimizin olmadığı sözcüklerin sıralanması düşündürücü oluyor. İki Türk öğretmenine yakıştırdığınız yalan dolu bu ibareler insanlıkla kabili telif olmayan isnatlardır. Yayın hayatını sürdürenlerin gerçekleri yazarken ve yayınlarken araştırma, inceleme, gözlem ve hakiki belgelerle, yine gerçeklere dayanan doğru bilgiler ışığında yayın yapması gerekir.

Çünkü gerçek gazete ve gerçekci gazeteci görüşü, davranışı, insanlığı ve hareketi toplumun yararına olmayan delilleri tesbit ederek yayın organları yoluyla insanlığa TEŞHİR etmektir. Halbuki sizler hiçbir yeterli bilgileri toplamadan yöre halkından sormadan, yetkili makamlardan öğrenmeden yakışıksız sözlerle hakaret etmiş bulunuyorsunuz.

Size sesleniyorum. Gazeteniz elemanları ve yetkili kişilerinizle tüm yöre halkına açık olmak kaydıyla kazamız yetkili makamlarının amirleri doğrultusunda açık oturuma davet ediyorum. Masraflarınızın tümü şahsımdan karşılanmak kaydıyla. O zaman sütunlarınıza aldığınız yazının gerçeklerini görmüş olursunuz. Sözüm namusumdur.

Sayın Halkın Kurtuluşu. Aşağıdaki şu ibare ve tümcelerdeki sözcükler ben Kemal İbişoğlu ve dayım Muharrem Yıldırım hakkında yazılmıştır. Faşist, Sosyal-faşist, MC'nin köpeği halk ve ırz düşmanı, işçileri patronlara gammazlayan, bedava patron köpekliği yapan, ağa babamız MC, satılmış köpek v.b.. sözcüklerinin kimlere yaraşacağının değerlendirilmesini Arguvan ve Malatya yöresinin namuslu, dürüst ve vicdanlı halk kitlelerinin vicdan ve usuna bırakıyorum. Bu karara güvenimiz tamdır.

Saygılarımla.

25.5.1977
Kemal İBİŞOĞLU
Dolaylı İlkokulu Müdürü
ARGUVAN

HALKIN KURTULUŞU grevdeki Ipaş işçileriyle konuştu:

"Sendika ağalarının birliğimizi bozma çabalarını boşa çıkartacağız"

H.K.- İşyerinde kaç işçi çalışıyor, greve kaç kişi katıldı?

- Fabrikada çalışan işçi sayısı 350 kişidir, biz 200 kişi greve katıldık, greve katılanların 130'u erkek 70'i de kadın işçi 150 kişi greve katılmadı.

H.K.- Grevdeki amacınız ve talepleriniz nelerdir?

- Grevdeki amacımız ekonomik ve sosyal haklar uğruna mücadeledir. Taleplerimiz ise Patronun, patron uşaklarının ve sarı sendika ağalarının baskı ve terörünün kaldırılması, ücretlerin yükseltilmesi ve her türlü sosyal hakların verilmesi ayrıca daha önce sendikal mücadele için işten atılan işçi arkadaşlarımızın tekrar işe alınması.

H.K.- Hangi sendikaya bağlısınız, sendikanın tutumu nedir?

- Biz önce ÖZ-DOKUMA-İŞ Sendikasına bağlıydık. Bu sendika patronun kurduğu bir sendikaydı, işe girdiğimiz sırada bir çok sahtekarlıklarla bizden gizli sigorta kağıtlarını ve giriş kağıtlarını imzalarken ÖZ-DOKUMA-İŞ Sendikası üye girişlerini de imzalatmışlardı. Biz sonradan bunun farkına vardık. Bu sendikanın bizlere karşı tutumu çok kötüydü, her türlü baskıyı terörü patronla birlikte uyguluyordu. Bir süre sonra oyuna geldiğimizi anladık, işten çıkarılmaktan korktuğumuz için gizli gizli birleşmeye çalıştık ve kısa süre zarfında da belli bir birlik oluşturduk, yine patrondan ve ÖZ-DOKUMA-İŞ 'den gizli TEKSİF'e üye olduk. Patron üye olduğumuzu duyunca onbir arkadaşımızı işten attı. Patron bir kaç kez bizleri topladı ve tehdit etti. "Burada ÖZ-DOKUMA-İŞ'den başka sendika kurdurmam, hepinizi işten atarım" diyordu, bu tehditler bizi yıldırmadı, çünkü birlik olup gücümüzü birleştirdik, fakat işyerinde siyasi bilinç seviyesi çok düşük olduğu için çoğunluğumuz sadece ücret, sosyal haklar uğruna mücadeleyi anlıyor esas mücadelenin siyasi yönünü kavrayamıyorduk. Bunu grev sırasında kavrayabildik.

Nihayet bizim zorlamamızla üyesi olduğumuz TEKSİF sendikası greve gitti ve grev oylamasını kazandı, toplu sözleşme hakkını aldı. Patron TEKSİF'le sözleşmeye oturmadı, grev kararı alındı. Şu anda grevdeyiz. TEKSİF sendikası da sendika ağalarının yönetiminde olduğu için grevin bu gününe kadar bizlere sahip çıkmamış ve grev içerisinde bize engel olmaya çalışmış, attığımız sloganları "Bunları atmayın, yasak" diyerek bilinçlenmemizi bastırmaya çabalamıştır. Biz bu sarı sendika ağalarına karşı mücadeleyi sürdüreceğiz. İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE sloganını atmamıza karşı çıkıp kendi gerici çemberlerinden çıkmamamızı istediler. Biz bu sendika ağalarıyla hiç bir zaman birleşmeyeceğiz. Grev sırasında bu sendika ağaları kadın işçilere karşı çok kötü davranıp, erkek arkadaşlarıyla konuşmalarının altında kendi niyetlerince duygusal sebepler aradılar. Şunu biliyoruz ki, amaçları birliğimizi bozmaktır. Ama bunu hiç bir zaman başaramayacaklar.

H.K.- Türkiye'deki sendikaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Türkiye'de iki büyük konfederasyon TÜRK-İŞ ve DİSK; TÜRK-İŞ esas olarak Amerikan yanlısı işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının emrinde bir federasyon olup, kendi patronlarına hizmette kusur etmemektedir. DİSK ise Rus işbirlikçisi sosyal faşistlerin başına çöreklendiği bir sendikadır. Biz bu sendika ağalarına karşı işçiler olarak birleşip mücadele etmeliyiz, sendika yönetimine bizler gelmeliyiz.

H.K.- Halkın Kurtuluşu aracılığıyla halkımıza duyurmak istediğiniz bir şey var mıdır?

- Emekçi halk kitleleri demokratik hak ve mevzileri ancak mücadeleyle elde edebilirler. Bu bakımdan tüm emekçi halkımız birleşmeli, örgütlü bir güç olarak faşist diktatörlüğe karşı mücadele etmelidirler.

İşçilerin, köylülerin ve tüm emekçi halkımızın kurtuluşu devrimle olacaktır.

Halkın Kurtuluşu İpaş işçilerinin haklı mücadelelerini sonuna kadar destekliyeceğini söyleyerek mücadelelerinde başarılar diledi.

Faşist düzeni yıkıp kendi düzenimizi kurmakta kararlıyız

Bizler Mardin'in Midyat ilçesi Dallin köyünden yoksul Kürtleriz. Bugüne kadar sırtımızdan milyonlar vuran hakim sınıflar devleti hiç bir sorunumuzu halletmemiştir.

Kendi oy hesapları için seçimden seçime bölgemize uğrayan partililerin boş vaadlerinden, palavralarından başka hiç bir şey işitmedik ve görmedik. Köyümüz 250 hanelik bir köydür. En büyük sorunlarımızdan biri de su sorunudur. 1973 yılında su getirmek için müracaat ettik. Köyümüze su geldi, ama su yok. Yazın işimizi gücümüzü bırakıp köye 4 kilometre uzaklıkta akan suya göçüyoruz.

Dallin köyü halkı olarak anladık ki, şimdiye kadar işkence, kitle katliamı, milli zulüm ve baskıdan başka bir şey görmedik.

Bizim kurtuluşumuz ancak bütün ezilen ve sömürülenlerin birlikte mücadelesiyle, Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden halkın omuz omuza verdiği mücadeleyle gerçekleşecektir.

YAŞASIN TÜM EMEKÇİLERİN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!
BIMRİ FAŞİSTİ, BIMRİ EMPERYALİSTİ!
BIJİ AZADİ YEKİTİYE MİLLET!

DALLİN KÖYÜNDEN
PROLETER DEVRİMCİLER

Alsancak liman İşçileri:

"Yıkanacak yerimiz, içilecek suyumuz yoktur"

Bizler İzmir'in Alsancak semtinde Sezai Türkeş ve Fevzi Akkoya'ya ait Liman inşaatında çalışan 30-40 Tunceli'li işçiyiz. Bizler günde 10 saatten fazla çalışmaktayız, çalıştığımız saatlerin dışında, 10-20 dakika da fazladan çalışıyoruz. İş kanunlarına göre 8 saatten fazla çalışmak olmadığı halde bizi köle gibi çalıştırıyorlar, haksız yere arkadaşlarımızı dövüyorlar.

Söylenilmeyecek kötü sözler söylüyorlar. Tüm işçileri çavuşlar eşit bir şekilde tutmuyorlar. Ayda 500 lira yemek parası verdiğimiz halde kuru fasulye, mercimek çorbasından başka yediğimiz birşey yok, yemekler de sineklerden yenilmiyor.

Yattığımız yer çok pistir, yataklar kirler içinde renkleri farkedilmiyor. Yıkanacak yerimiz içilecek suyumuz yoktur, olan suyumuz da kaynamış ılıca suyuna benziyor, bu da ihtiyacımızı karşılamıyor. Sizlere daha çok yazılacak sorunlarımız ve dertlerimiz var. Fakat yazmakla bitmiyor.

İZMİR ALSANCAK
FERİBAT LİMAN
İŞÇİLERİNDEN BİR GRUP

- **Vatan Gazetesi patronunu protesto kampanyasını yayalım**
- **Bu gazeteyi almayalım!**

Vatan gazetesini okumama kampanyası sürüyor. Gazete içerisinde işçilerin hiçbir sosyal hakkı verilmezken, çalışanlara en ağır küfür ve hakaretler, kişiler hakkında adice yalan ve iftiralar sürerken böyle bir gazete okunmamalıdır. Numan Esin işkencehanelerde yüzlerce devrimciye işkence yapan, onlarca kişinin katili olan işkenceci Uğur Gür'ü gazetesini "korumak" amacıyla daha önce çağırmış ve karakol kurdurmuştu. Gerçekte onun amacı çalışanlara gözdağı vermek idi. Ama Vatan çalışanlarının haklarını alma mücadelesi engellenemeyecektir. Bütün baskılara rağmen gazete, Numan Esin gibilere terkedilmeyecektir. Çünkü Numan Esin, daha önce işçileri en ağır koşullar altında çalıştırıp en sonunda da gazeteyi azgın faşistlerden Murat Bayrak'a satan Kemal Bisalman burjuvasından farksızdır.

Vatan gazetesinde işçi kıyımları sürüyor. En son olarak şimdiye kadar atılan, işlerine hiç bir gerekçe gösterilmeden son verilen onlarca kişinin dışında 3 kişi daha atılmış ve Emil Galip Sandalcı'ya mecburi izin verilmiştir. Bunların yanında işçilerin sendikal mücadelesi engellenmeye çalışılmakta, her türlü yalan, dolan ve iftira kampanyası sürdürülmektedir.

Yüzlerinin teşhir olmasıyla çılgına dönenler gazeteye Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu gazetelerinin girmesini yasaklamışlardır.

Tüm devrimcilere düşen görev atılanlar alınmadıkça ve çalışanların sosyal hakları verilmedikçe bu gazeteyi okumamak ve kampanyayı sürdürmek olmalıdır. Türkiye halkının kurtuluşu yolunda mücadele edenler Vatan'daki gelişmeleri, izlemeli ve bunlardan dersler çıkarmalıdır.

VATAN GAZETESİNİ OKUMAMA KAMPANYASINI YAYGINLAŞTIRALIM!
HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ!

Ağaların zulmünden kurtuldum derken, patronların sömürü ağına düştük

Bizler İstanbul'da kanalizasyon işinde çalışan Kürt işçileriz. 20 kişi kadarız. Bingöl'ün çeşitli köylerinden topraksızlık, yüzünden buralara geldik. Günde 13-14 saat çalışıyoruz, buna rağmen yövmiyemiz 90 liradır. Patron bazen haftalarca yövmiyemizi vermiyor. Yanımızda 13-14 yaşlarında küçük çocuklar da çalışıyor, patron onları da bizim kadar çalıştırıyor, ama karşılığında 30-40 lira veriyor. Kimimizin 1 kimimizin 2 aylık alacağımız var. Hergün sömürüyü, zulmü yaşayarak nasıl mücadele etmemiz gerektiğini anlıyoruz.

İstanbul'a ağaların zulmünden kaçarak geldik. Oysa sömürü ağına düştük. Şimdi anlıyoruz ki nereye gidersek gidelim sömürü ve zulüm var. Sömürüden kurtulmak için büyük patronların ve feodal ağaların düzenini yıkıp, kendi düzenimizi kurmamız gerekir.

KAHROLSUN MİLLİ ZULÜM!
MİLLETLER ÖZGÜR HALKLAR BİRLİK OLMALIDIR!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK, HALKA HÜRRİYET!

KOCAMUSTAFA PAŞA'DAN
BİR GRUP KANALİZASYON
İŞÇİSİ

Kelanlı köylüleri su ve mera sorununu çözecektir

Kürecik'e bağlı Kelanlı (Gürkaynak) köyü yaklaşık 100 haneli yoksul bir köydür. Her ailenin 10 ila 100 dönüm arasında değişen toprağı vardır. Köy Çarşak dağının (Amerikan radar üssünün bulunduğu dağ) eteğinde dağınık olarak kurulmuştur. Bu dağı bütün köylünün ortak olarak faydalanması gereken (otlakiye ve suyu) mera durumundadır. Dağın bizim köye bakan eteklerinde Saray ve Karapınar adında iki su kaynağı çıkar. Mevcut mera yasasına göre meradan çıkan sudan bütün köylünün faydalanması gerekirken uzun zamandan beri sadece feodal nitelikte olan ve köyün Muhtarlık ve İhtiyar Heyetini sürekli elinde bulunduran birkaç aile faydalanmaktadır. Bu uygulamaya köylülerin zaman zaman karşı çıktıklarını fakat her defasında başarısızlığa uğradıklarını yaşlı köylülerden ve mahkeme kayıtlarından tesbit ettik. Suyu kullanan aileler eskiden köyün en varlıklı ve en nufuzlu aileleri olduklarından her defasında suyu almak için mücadele eden aile ve kişilere baskı uygulayarak devlet memurlarına rüşvet vererek çabalarını boşa çıkarmışlar. Örneğin 1929 yılında köy halkından altı aile reisi sudan bütün köylünün faydalanması için mahkemeye baş vurmuş duruşmalar neticesinde köylüler haklı bulunmuş ve suyu bütün köylünün kullanması kararı çıkmış fakat yukarda belirttiğim yollarla kararı uygulatmamışlar. Aynı şekilde 1955 yılında ikinci defa mahkemeye verilmiş, yine köylüler lehine karar çıkmasına rağmen bu karar da çeşitli yollara başvurularak infaz ettirilmemiş. Bunlardan başka bireysel ve toplu kavgalar günümüze kadar sürüp gelir.

Suyun miktarına gelince şimdiye kadar hiç değerlendirme (çoğaltmak için kazmak, kaynakları birleştirmek) yoluna gidilmediği halde epeyce arazi sulamaktadır ki onu da bir kaç aile kullanmaktadır. Ancak bilim heyeti tarafından yapılan bilimsel tetkiklerde suyun değerlendirilmesi halinde bir kaç kat artacağı ve bütün köyün arazisini değilse bile büyük bir kısmını sulayabileceği tesbit edilmiş. Fakat bu aileler nasıl olsa su bize yetiyor ortaksız suyumuza ortak mı çıkaralım zihniyetiyle suyun değerlendirilmesine karşı çıkıp engelliyor. Hatta devletin başvurma üzerine 1970 de ödenek olarak verdiği 90.000 lirayı da el altından iptal ettiriyor. Çünkü bu parayı suyun değerlendirmesinde kullanması halinde su tüm köyün oluyor. Zira yardım köy adına yapılıyor.

Köyün ortak malı olması gereken ve köy halkı için hayati önem taşıyan suyu birkaç aile kullanıp bağ bahçe yetiştirirken köy halkının çoğu içme ve en acil ihtiyacı olan sebze yetiştirecek su dahi bulamıyor.

Bu durumdan köy halkı hoşnutsuz, fakat örgütsüz olduğundan ve her girişimlerinin belirttiğim nedenlerden dolayı sonuçsuz kalmasından çaresiz diş bileyip duruyordu.

Su meselesinin yanında, köyün 16 yıllık Muhtarı Ali İnan'ın bir sürü sahtekarlık, dolandırıcılık ve namussuzluğunu daha sıralayabilirim.. Örneğin; köy bütçesi ve okulun yıllık masrafı için toplanan paranın çok az bir kısmını harcayıp gerisini cebe indirmesi. İşine gelmeyenin ekin harmanını yaktırmak, adamlarıyla hırsız şebekesi kurup köylülerin koyunlarını çalıp satmak, aileler arasında husumet çıkarıp kavga ettirmek ve karakolda dövdürtmek, tarla ve diğer meselelerde aileler arasında ihtilaf yaratıp kah birinin lehine, kah diğerinin lehine taniklik edip para sızdırmak (bütün bu davranışlarını somutlayan örnekleri yazmak yazıyı daha da uzatacağından gerek duymuyorum) ve muhbir vanandaşlık! 1971 de komşu köyün muhtarı Mustafa Mordenizle birlikte Sinan yoldaşları ihbar edenlerin arasında adı ençok geçenlerden birisidir. Fakat her meselede olduğu gibi bu meselede de cezasız kurtulmayı başardı. Bu seneye kadar giyim-kuşamıyla, yağcılığıyla, sahte nezaketiyle ve köylüler açısından laf bilirliğiyle (esas yapısı teşhir edilmediğinden) çevrenin en gözde muhtarı bilinirdi. Genel olarak Kürecik halkı anti faşist, anti emperyalist ve devrimcidir. Yoksul olmasına rağmen okuyanların sayısı hayli kabarıktır. Okuyamıyanlar gurbetçidir. Yaz gelince öğrenci ve gurbetçiler köye döner. Sonbaharda tekrar dağılırlar. Özel olarak köyüm içinde aynı şeyleri söyliyebilirim. Geçen yaz köyde toplandığımızda köy halkı ve gençliğiyle devrim meselesini ve buna bağlı olarak köyün sorunlarını konuşup tartıştık. Tartışmalar neticesinde, hem su sorununa hem de diğer tavırlarından dolayı muhtar sorununu halletme (yani köylü için hayati önem taşıyan suyu tüm köyün kullanabileceği duruma getirmek için çalışma. Muhtarı düşürme çareleri. Çünkü her haliyle köyün baş belası durumunda) noktalarında mutabık kaldık. Tabii bu karar hemen olmadı. Kararsız ve başaramayız diyen unsurları ikna etmek epey sürdü. Kararsız unsurların öne sürdükleri nedenlerin başında bizlerin -yani öğrenci ve diğer köy gençliğinin- meseleyi açıp sonra kendilerinin başına yıkacağımız kuşkusu idi. Tam olması bile haklılık payları vardı. Fakat bizler ne pahasına olursa olsun sonuna kadar kendileriyle birlikte mücadele edeceğimize dair söz verip çoğunu ikna ettik. İşe su meselesinden başladık. İlk defa 10 arkadaş muhtarı çağırıp su meselesini açtık. (Bu arada gençliğe sürekli sahtece tebessüm ettiğini söyleyebilirim) bütünüyle tecrit olmak istemiyordu. Biz kendisine "her ne kadar şimdiye kadar suyu yalnız siz kullandıysanız da bundan sonra bütün köylünün faydalanabileceği şekilde değerlendirme yollarını birlikte araştırıp tüm köylünün faydalanabileceği duruma getirmeye çalışalım" dedik. Başlangıçta iyi görünmek için "doğru söylersiniz" fakat yapamayız, edemeyiz devlet yardım etmez, köylüler çalışmaz yüzümüze bulaştırırız" gibisinden bir sürü vazgeçirme çabası gösterdi. Fakat biz "kararlı olduğumuzu, her ne pahasına olursa olsun köy halkının en acil talebi olan ve eskiden beri yılan hikayesine dönen bu meseleyi mutlaka halledeceğimizi bildirdik", kendisi bir taraftan bizi destekleyen köylülerin kafasını bulandırıp bizi tecrit etmeye çalıştı...Köy halkının desteğini tamamen kaybetmeme ve bizi vazgeçirmek için başvurduğu sahtekarlıkları ortaya çıkarıp teşhir ettik. Tabii bunu köy halkıyla yaptığımız toplantılarda, kitlenin önünde yaptığımızda daha kolay teşhir oldu. Öyleki daha önce kendisiyle birlikte dolap çevirenlerden karşısına çıkanlar oldu. Böylece halkın desteğini kaybetmeden vazgeçirmek için giriştiği sahte çabaları boşa çıkınca açıkça haksız olduğunu fakat elinden geldiği kadar suyu iyilikle vermiyeceğini ve muhtarlığı bırakmıyacağını söyledi. Bu başından beri beklediğimiz bir cevaptı. Hiçbir mülk sahibi iyilikle mülkünü veremezdi. Fakat bu konuda şüphesi olanların şüphelerini gidermek için yorucuda olsa, zor da olsa bunu somut olarak göstermeliydik ve biz de bunu yaptık. Bunun sonunda köy halkının bize güveni arttı ve köyün yarısına yakını maddi ve manevi olarak bizi desteklediğini bildirdi. Bir kısmı özellikle de akrabaları muhtardan taraf oldu, bir kısmı tarafsız kaldı. Bu arada muhtar tehditler savurmaya başladı; "Devlet Güvenlik Mahkemelerine şikayet edeceğim", "vurdururum", tehditleri bir kaç kararsız unsuru anında saflarımızdan ayırdı. Bir de Dev-Genç siyasetindeki arkadaşları bize karşı çalıştırdı. Bu arkadaşlar böyle bir meselenin devrimcilerin meselesi olmadığını, suyun özel mülkiyete girdiğini ve özel mülkiyeti kamulaştırmanın devrim meselesi olduğunu (halbuki burjuva yasalarında mera tüm köyün malıdır, şahıs ve ailelerin olamaz) ve böyle bir meselenin ortaya atılmasıyla köyün birliğinin bozulacağını ve bu anlamda faydadan çok zarar getireceğini anlatmaya çalışarak bizi vazgeçirmeye ve köylüleri aleyhimize çevirmeğe çalıştılar. Fakat biz onların yanlış siyasetlerini teşhir edip onların da çabalarını boşa çıkardık. Bu gelişmelerin sonunda suyu yasal yollardan almak için mahkemeye başvurmayı kararlaştırdık. Ve bizden yana geçen köylülerden mahkeme masrafları ve avukat için 20.000 TL.sına yakın para topladık. Vekaletlerini noterce tespit edip tüm delillerle birlikte avukata verdik. Avukat mahkemeye dava açtı. Bu arada bizden yana geçen köylülerle bir kaç toplantı yaptık. Meselenin önemini belirttik ve sonuna kadar birlikte mücadele ettiklerinde başaracaklarını vurguladık. Hepsi ikna olduklarını sonuna kadar kararlılıkla mücadele edeceklerine and içtiler. Son toplantının sonunda gençler köyden ayrıldıktan sonra davayı takip edecek köylülerden bir komite oluşturduk. Aklımıza gelen tüm tedbirleri tartıştıktan sonra dağıldık. Tabi bu çalışmalar iki buçuk ay falan sürdü. Tatil bitti zorunlu olarak çeşitli şehirlerdeki okul ve işlerine dönen gençliğin yokluğundan istifade eden muhtar, ilk defa kendi akrabaları ile aynı mahallede oturan ve bizden yana olan köyün en fakir iki ailesinin fertlerini el altından kendi akrabalarına dövdürtüyor. Çeşitli dalaverelerle bundan sıyrılıyor. Tabii bu arada suyun iki duruşması oluyor her iki duruşma da köy lehine gelişiyor. Bunu hazmedemeyen muhtar birliği parçalamak için yeni oyunlar tezgahlıyor. İkinci olarak hepsi bizden yana olan 15 haneli bir mahalle halkına kendi gücüyle açıktan bir şey yapamıyacağından o mahalleden zayıf karakterli birini -ki bu adam daha önce muhtarın amcası oğlu ile kan kardeş-bu adamı kandırıp (önce bizden yana geçmişti) kendi tarafına çekiyor. Sonra kışkırtıp mahallede kavga çıkarıyor. Bütün mahalle kadınlı erkekli birbirine giriyor. Bir çoğu yaralanıyor. 90 lık bir ihtiyar ağır yaralanıp komaya giriyor. Bir kaç kişinin tutuklanma durumu ortaya çıkıyor. Bunun doğal sonucu olarak çözülme beliriyor. Tabii muhtar huzursuzluğu arttırmak için oyunlarına devam ediyor. Tesbit ettiğimiz son oyunu üç yıldan beri köyde öğretmen olan, fakat bu seneye kadar korkudan sesini çıkartmayan ve köylülere yaranmak için didinen faşist MHP'li öğretmenle işbirliği yapıyor. Öğretmen keyfi olarak çocukları dövüyor. Sınıfta açık olarak tabancalı dolaşıyor ve ders programından matematik dersini çıkarıp diğer derslerin çoğuna girmiyor ve girdiği derslerde caka satıp, faşist demagoji yapıyor. Kimse ses çıkaramıyor. Bütün bu olanlar karşısında halk çaresiz ve üstelik birbirleriyle uğraşır duruma getirilmiş. Proleter devrimcilerin Türkiye devrimci mücadelesinin bir parçası olan köyümüz halkının gündemdeki mücadelesine önderlik etmeleri ve halkın önündeki engelleri birlikte aşmaya çalışmaları mücadelenin başarıyla sonuçlanmasına ve bunun akabinde zaten devrime ve devrimcilere sempati duyan halkın devrimcilere olan bağlılığı ve güveni kat kat artacaktır.

Ortadoğu'da son durum

Baş.ta.sa.2'de

onlar, Filistin Halkının başını çektiği Arap halklarının anti- emperyalist mücadeleleri karşısında kuduz köpeğin sudan korkmasına benzer bir korkuya kapılarak azgınlaşmaktadırlar.

İki süper devlet ve onların "müttefiki" durumunda olan emperyalistler ve yerli gerici işbirlikçiler, bölgede yükselen devrimci halk hareketlerini bastırmak için yıllardır sürdürdükleri işbirliğini son bir yıldır daha da pekiştirilmiş ve sistemleşmiş bir tarzda yürütmektedirler.

Filistin halkının boyun eğdirilemeyen devrimci mücadelesi, şüphesiz ki bölgedeki tüm devrimci gelişmelerin ilham ve cesaret kaynağı durumundadır. Bunun böyle olduğunu Lübnan'da Müslüman emekçilerin geçen yıl 20 aydan fazla süren ve bütün gericilerin yüreğini daraltan kahraman mücadeleleri de kanıtlamaktadır. Lübnan'lı emekçiler Filistin halkının kahraman mücadelesinden derin bir şekilde etkilenerek ülkedeki işbirlikçi faşistlere karşı şanlı savaşlar verdiler. Bu bütün devrimci halkların hafızalarına silinmez bir destan olarak geçmiştir.

Lübnan emekçileriyle Filistin devrimci halkının omuz omuza verdikleri yiğit anti emperyalist anti faşist mücadeleler, iki süper devlet ve onların "müttefikleri" ve işbirlikçilerinin tek bir cepheden bölge halklarına karşı açtıkları kanlı bir saldırı ve katliam savaşı ile bastırılmak istenmiştir.

Bir yıl öncesinin Tel Zaatar Katliamı ile simgelenen bu büyük saldırının amacı, devrimci yükselişi kan ve terörle bastırılması, iki süper devlet ve diğer gericilerin bölgedeki çıkarlarının savunulmasıydı. Bütün gericilerin katıldıkları bu saldırı, bu gün de sürmektedir.

İsrail siyonist devletinin yeni kurulan hükümeti bu sistemli, planlı ve uzun vadeli saldırının yeni bir halkası, yeni bir unsurundan başka bir şey değildir.

Dün olduğu gibi bu gün de baş hedef Filistin devrimci halkının ezilmesi, kolları kırılarak veya kesilerek esarete mahkum edilmesidir.

Dün olduğu gibi bugün de bütün gericiler, aralarında keskinleşmekte olan tüm çelişmelere rağmen, bu amaç etrafında birleşmektedirler.

Menahem Begin Hükümetinin azgınlaşmış işgalci ve ilhakçı siyonist politikasıyla Filistin ve diğer arap halklarının yılmak ve ezilmek bilmeyen devrimci mücadeleleri karşısında iyice azgınlaşmış bulunan iki süper devletin ve bölgedeki diğer gericilerin karşı devrimci arzuları tamamiyle çakışmaktadır.

İsrail'li siyonistler açık ve kesin bir tarzda işgalci, ilhakçı ve ırkçı dış politikalarını ilan ederken, Mısır gericiliği Cenevre Konferansı hayalleriyle kitleleri mücadele saflarından uzaklaştırmakta; Suriye gericiliği, şimdiye kadar döktüğü Filistin'li kanıyla yetinmeyerek, "Filistinlileri ağır silahlarını kademeli olarak teslim etmeye" "iknaya" uğraşmaktadır. Ürdün gericiliği ise daha şimdiden İsrail siyonistleri ile toprak pazarlığına girişmiştir.

İsrailli siyonistlerin de Arap gerici işbirlikçilerin de ipleri iki süper devletin ellerindedir.

Önümüzdeki günlerde başını iki söper devletin çekeceği ve bölgede en başta İsrail siyonistleri olmak üzere Suriye'li, Mısır'lı, Lübnan'lı, Ürdünlü ve diğer gericilerin katılacakları geniş çaplı bir saldırı ihtimali şiddetle artmış bulunmaktadır.

Saldırı "barışçıl" ve barışçıl olmayan yollar izleyebilir, veya barışçıl yolların iflası karşısında açık silahlı saldırıya dönüşebilir.

Fakat her iki durumda da amaç başta Filistin halkı olmak üzere bölgede devrimci halkların mücadelelerinin bastırılması, en azından zayıflatılarak ve ellerine birer avuç sadaka tutuşturularak, Onların emperyalist çıkarları tehdit eder durumdan çıkarılmaları olacaktır.

İsrail siyonistlerinin Arap devletleriyle olan sınırlarına asker ve askeri malzeme yığmayı yoğunlaştırdığı şu son günlerde, iki süper devletin Ortadoğu üzerindeki diplomatik faaliyetlerini arttırmaları, ve iki süper devletin de Filistin Kurtuluş Örgütünü ağır tavizler vererek Cenevre Konferansının muhtemel sonuçlarını kabule zorlamaları gelişmelerin yönünü gösteren belirtilerdir.

Son günlerin ortaya koyduğu manzara karşı-devrimci cephedeki yoğun faaliyettir. Ancak bu faaliyet ve gericilerin kazandıkları "başarılar" devrimcileri yanıltmamaktadır.

Orta Doğu Sorununun çözümü çıkmaz emperyalist toplantı ve konferanslarla olmayacaktır. Orta Doğu sorunu Menahem Begin gibi faşistlerin sandığı gibi de çözülmeyecektir.

En önde kahraman Filistin halkı ve onun yılmaz kurtuluş savaşçıları olmak üzere bölge halkları, iki süper devleti ve işbirlikçilerini yenilgiye uğratacaklardır.

Filistin halkı siyonizmin yüreğine, iki süper devletin canevine yönelttiği silahı elinden bırakmayacaktır.

İlhak edilmek istenen, Batı Yakası (Şeria) asla siyonist emperyalizm uşaklarının olmayacaktır.

Her karışı için kan dökülmüş olan Filistin topraklarında Filistin halkının özgür, bağımsız ve demokratik devleti mutlaka kurulacaktır.

İşgal altındaki topraklarda sürmekte olan silahlı direniş bastırılamayacaktır.

Filistin gerilla birlikleri, Filistinli ve diğer Arap halkı işgal altındaki toprakları işgalcilere mezar edecektir.

Herkese yüksek öğrenim

Baş.ta.Sa.8'de

EĞİTİM ÖĞRETİM OLANAKLARI SAĞLANMAMAKTADIR.

Herkese yüksek öğrenim hakkının sağlanması aynı zamanda herkese yüksek öğrenimini devam ettirebilecek eğitim-öğretim olanaklarının sağlanmasını da gerektirir.

Fakat bugün yüksek öğrenim gençliği bu hak ve olanaklardan yoksundur.

En önemlisi yurt meselesidir. Bugün yurtlar yurt müdürleri ve polisin yardımıyla bir avuç faşistin işgali altında tutulmaktadır. 800 kişilik yurtlarda 80 kişi kalmaktadır. Diğer taraftan devrimcilerin kaldığı yurtlara saldırılmakta, terör estirilmekte, buralar kapatılmak istenmektedir. Kayıt yapılmamakta, alabileceği kişinin çok altında kişinin kaydı yapılmakta, gerisi durdurulmaktadır.

Bugün mevcut yurtlar tüm öğrencilerin ihtiyacına cevap verebilecek kapasitede değildir. Bir de buraların işgal altında tutulması, kayıtların durdurulması ve böylece onbinlerce gencin dışarda bırakılması, bu onbinlerce genç için barınak sorununu önemli bir sorun haline getirmektedir. Ev kirasının 1500.- liradan aşağı olmadığı bugünkü şartlarda, bu zor şartlar okulu bırakmaya zorlamakta ve dargelirli aile çocukları okulu bırakmak zorunda kalmaktadırlar. Bugün öğrencilere verilen krediler, bugünkü hayat şartlarında bir kediyi bile doyuramaz. Ve bu kredi dahi bugün tüm öğrencilere verilmemektedir.

Çok kısa hatlarıyla özetlemeye çalıştığımız gibi bugün üniversite ve yüksek okullarda okumaya hak kazanmış kişiler, bu hakkı kullanabilecek olanaklardan yoksun bırakılmaktadır. Herkese yüksek öğrenim hakkının sağlanması, aynı zamanda bu öğrenimi devam ettirebilecek tüm olanakların sağlanmasını da gerektirir.

ÜNİVERSİTE VE YÜKSEK OKUL MEZUNLARINIDA İSSİZLİK BEKLEMEKTEDİR.

Bu sömürü ve zulüm düzeninin gençliğe bir bahşişi olan işsizlik, açlık ve geleceğe güvensizlik üniversite ve yüksek okul mezunlarınında yakasını bırakmamaktadır. Yüksek okul öğrencilerinin de çoğunluğunun yarınının ne olacağı belli değildir. Çoğu mezun olduktan sonra iş bulamamaktadır, işsiz kalmaktadır. İşsizler ordusunun bir elemanı olarak mükafatlanmaktadır.

Kısacası bu düzen gençliğin hangi kesimi olursa olsun ufkunu karartmakta, geniş gençlik yığınlarına işsizlik, açlık, yoksulluktan başka bir şey vermemektedir.

SONUÇ:

Gençliğin yukarıda açmaya çalıştığımız isteklerini kısaca şöyle özetliyebiliriz. Bugün geniş gençlik yığınları bu talepler uğruna mücadeleyi yükseltmelidirler.

* İlkokuldan başlıyarak her kademede bütün eğitim-öğretim parasız olmalıdır.
* Herkese yüksek öğrenim hakkı ve öğrenimini devam ettirebilmesi için gerekli tüm olanaklar sağlanmalıdır.
* **"Ünüversiteler arası seçme sınavları" kaldırılmalıdır**
* **Üniversiteye hazırlık için gerekli olanaklar sağlanmalıdır. Özel dersaneler kapatılmalıdır.**
* **Can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünün yok** edicisi saldırı ve cinayet şebekesi ÜLKÜ OCAKLARI, MHP ve sosyal faşist, saldırı ve cinayet şebekesi İGD kapatılmalıdır.

Gençlik yığınlarının bu isteklerinin gerçekleşmesi esas olarak bir devrim meselesidir. Esas olarak Ulusal Demokratik Halk Devriminin gerçekleşmesiyle gerçekleşecek taleplerdir.

Bu talepler uğruna mücadele bu bakış açısı içerisinde ele alınmalı ve geniş gençlik yığınları bu talepler etrafında mücadeleye atılmalıdır. Bu taleplerin gerçekleşebilme başarısı yürütülen mücadelenin niteliğine bağlıdır.

Mücadele örgütlenmeyi gerektirir. Gençlik yığınlarının bu isteklerinin gerçekleşebilmeside örgütlü mücadeleye bağlıdır. Bu mücadele, proleter devrimci siyasetin öncülüğünde Türkiye çapında bütün mücadeleyi merkezileştirecek, derleyip, toparlayıp gür bir ses haline getirecek merkezî kitle örgütleri vasıtasıyla ancak başarıya ulaşabilir.

Aydınlık oportünizminin faşizm

Baş.ta.Sa.2'de

list devletler açısından bakacak olursak, birinci emperyalist savaş öncesinde -kapitalizmin emperyalizm aşamasına geçmesiyle birlikte- tekelci kapitalist ekonominin hakim olduğu ilk ülkeler arasında ABD ve Almanya'yı sayabiliriz. AYDINLIK dergisinin diliyle konuşacak olursak, bu dönemde ABD ve Almanya "yükselen" iki emperyalist devletti. ABD ve Almanya'nın gelişmesi ve dünya pazarlarında boy göstermesi, dünya pazarları üzerinde imparatorluk kuran İngiliz emperyalizminin egemenliğini sarsmaktaydı. Engels bu dönemle ilgili tahlillerinde, İngiliz ekonomisinin dünya pazarlarına yayılacak üretim fazlasını eritmesinin, istikrara kavuşmasının geçici olduğunu belirtiyor ve bunun iki sebebine işaret ediyordu: Birincisi, dünya pazarlarına yayıldıkça daha fazla meta üretiminde bulunan İngiliz ekonomisinin artık mevcut pazarların kapasitesinin de üzerinde üretim yapması; ikincisi de ABD ve Almanya'nın dünya ölçüsünde İngiliz emperyalizminin egemenliğini sarsmasıdır. Gene Engels, artık İngiliz imparatorluğunun artık eski şaşalı döneminin sona erdiğini söylüyor, kapitalist ekonominin tekrar krizler içerisine gireceğini ve devrimin şartlarının olgunlaşacağını belirtiyordu. Kısacası, birinci emperyalist savaş öncesinde, ABD ve Almanya "yükselen" iki emperyalist devlet iken, İngiltere dünya pazarlarına esas olarak egemen olan bir ülke olmasına rağmen "gerileyen" bir emperyalist devletti.

Görülebileceği gibi, birinci emperyalist savaş döneminde emperyalistler arası çelişkinin savaşa dönüşmesine ne "yükselen" ve "gerileyen" emperyalist devletler olgusunun bulunmasına rağmen, bu dönemde mali sermayenin son devlet biçimi olan faşizm siyasi bir sistem olarak ortaya çıkmıştı, ne de faşist kamp vardı. Gene aynı şekilde, 1930-larda "yükselen" ve "gerileyen" emperyalist devletler olgusunun olmasına, "yükselen" ve "gerileyen" emperyalist devletler arasındaki çelişkinin varlığı sözkonusu olmasına rağmen, "yükselen" emperyalizm olarak adlandırabileceğimiz emperyalist ülkelerde faşizm, siyasi bir yönetim biçimi olarak işbaşına gelmemişti.

Faşizmin bir siyasi sistem olarak ortaya çıkışını, emperyalistlerarası ilişkide, "yükselen" ve "gerileyen" emperyalist bloklar arasındaki çatışmada değil, emperyalizmin aynı zamanda sosyal devrimler ve ulusal kurtuluş savaşları çağı olması olgusunda, emperyalizmin kapitalizmin son aşaması olmasında aramalıyız. Aksi takdirde, AYDINLIK oportünistlerinin yaptığı gibi, yığınların faşizme ve faşist diktatörlüğe karşı yükselen mücadelesinin önünü karartmaya çalışan, emperyalizmi her türlü pisliğinden arındırmayı amaçlayan bir siyasi çizginin sadık birer izleyicileri durumuna düşeriz.

(DEVAM EDECEK)

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK GAZETE

SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: NEVZAT AÇAN
YÖNETİM YERİ: ORDU CAD. SELİMPAŞA SOK. HOCAOĞLU İŞ HANI, NO.5 - AKSARAY, ISTANBUL * ABONE ŞARTLARI YURT İÇİ YILLIK 125 TL. 6 AYLIK 65 TL. YURT DIŞI YILLIK 200 TL. 6 AYLIK 100 TL. * İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 30 TL. * BASKI: DAILY NEWS WEB * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-ISTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: PK. 1107 SİRKECİ-ISTANBUL *

Ahmet Demirdöven'e özgürlük

Baş.ta.sa.1'de

cilere olan güveni karşısında şaşkına döndüler. Tunceli halkı cezaevinde bulunan adayımızı 8 bini aşkın bir oyla destekledi.

Ahmet Demirdöven'in tutuklanması, parlamentonun faşist niteliğini göstermesi bakımından önemlidir. Adayımızın tutuklanmasıyla porlamentonun "halkın temsilcilerinin" toplandığı bir kurum değil, hakim sınıfların ahırı olduğu iyice gözler önüne serilmiştir.

Tunceli adayımız Ahmet Demirdöven bugün sadece proleter devrimcilerin adayı olduğu için zindanlarda tutulmaktadır. Bildiri, kanuna uydurmak için bulunmuş bir gerekçedir. Tunceli'de geniş kitle desteğine sahip olan ve proleter devrimci olduğundan zindanda bulunan arkadaşımız derhal serbest bırakılmalıdır!

Gaziantep'te

Baş.ta.Sa.5'de

andı içildi ve sloganlar haykırılarak dağılındı. Bunlar yapılırken çevre halkı, bilhassa kadınlar devrimcilere büyük ilgi ve sevgi gösterisinde bulundular, bu vahşi katliamı unutmadıklarını, ne yapılması gerekiyorsa yapacaklarını ve bunun hesabının sorulacağını haykırdılar.

Yiğit Antep halkı İLHAN ve MEMO yoldaşı unutmadı ve unutmayacaktır.

GAZİANTEPLİ PROLETER
DEVRİMCİLER

Yaşasın şanlı 15-16 Haziran

Baş.ta.Sa.5'de

rek 3 şehit verdiler. Yüzlercesi yaralandı, bir çok işçi tutuklandı, bu direnişin bastırılmasında hakim sınıflara yardakçılık eden sahte işçi dostları üstüne düşeni yaptılar. Radyo ve çeşitli yayınlarla işçi sınıfının mücadelesini bastırmak için çaba sarfeden DİSK yöneticileri ve TİP'in yöneticileri kimin yanında olduklarını gösterdiler. 15-16 Haziran şanlı direnişi hakim sınıflar tarafından bastırıldı. Fakat işçiler bu yenilgiden büyük dersler çıkardılar.

- 15-16 Haziran'da işçiler, gücünü ortaya koyarak sömürü ve baskıya karşı cesaretle mücadele ettiler.
- 15-16 Haziran direnişi, hükümete ve patronlara büyük bir dehşet verdi. Sıkı yönetim ilan edildi. Yüzlerce işçi, aydın, ilerici, devrimci tutuklandı.
- 15-16 Haziran direnişi, hakim sınıfların ordusu ve polisi ile el ele olan işçi sınıfı içinde kümelenmiş revizyonist ve reformist dönekleri açığa çıkardı.
- 15-16 Haziran direnişi, kurtuluşu parlamentarizm ve ordu darbeciliğinde gören fikirleri mahkum etti.
- 15-16 Haziran direnişi, örgütsüz mücadelelerin yenilgiye uğrayacağını gösterdi.
- 15-16 Haziran direnişi, gerçek kurtuluşun işçi sınıfı önderliğinde ve diğer emekçi halk sınıf ve tabakaların ittifakıyla örgütlü, uzun süreli ve zorlu bir mücadele ile olacağını gösterdi.

FRANSA TÜRKİYELİ ÖĞRENCİLER BİRLİĞİ
PARİS ŞUBESİ

Genel grev

Baş.ta.sa.3'de

Lenin, "tek doğru ilkedir".

Bunları hayata geçirmek, işçi sınıfının siyasi eğitimini doğru bir biçimde yürütmek demektir.

Bu gün objektif bir zorunluluk olan GENEL GREV eylemine işçi sınıfını hazırlamak, bunun için doğru kanaati ve inancı işçi sınıfı içinde yaratmak, sendikalarda devrimci muhalefeti yükseltmek (veya oluşturmak) ve sendikal çalışmada bütün gücümüzü bu doğrultuda yükseltmek proleter devrimcilerin görevidir.

Bu çalışmanın zor olması, bazı kendiliğindenci, kuyrukçu anlayışların "makul", "gerçekleştirilebilir" hedeflerle GENEL GREV hedefini ihmal etmelerine yolaçabilir. Bu anlayışla da savaşmalı, böyle "dar" düşünen arkadaşları ikna etmeliyiz.

Unutmayalım ki işçi sınıfı taban olarak en kararlı ve en zorlu mücadelelere hazır olduğunu her zaman, özellikle de DGM genel grevi sırasında açıkça ortaya koymuş bulunmaktadır.

Tabandan gelen baskı, sosyal-faşist, faşist ve reformist sendika ağalarını zorunlu bir şekilde grevlere doğru itmektedir. Fakat onlar, grevleri yarım adımlar olarak planlamakta, işçi sınıfının gücünün tümünü birleştirmesine engel olmakta, ve sadece sınıf mücadelesinin dizginlerini elden kaçırmamak için göstermelik grevler düzenlemektedirler.

Faşist ve sosyal-faşist sendika ağaları ve onların dümen suyunda yürüyen reformist sendika ağaları işçi sınıfının GENEL GREVE yönelen mücadelelerinde yıkılmalıdır.

Faşist teröre ve

Baş.ta.sa.3'de

ğini sağlamayı vaad etmektedirler, buna inanmak elde mi?

Refahtan, huzurdan bahseden CHP'nin yeni kabinesinde İçişleri Bakanı olan Necdet Uğur, içte huzuru, can güvenliğini sağlayacağı, yolsuzlukları rüşvetleri engelleyeceği söylenen Necdet Uğur nasıl bir kişidir? Necdet Uğur eski bir emniyet müdürüdür. İzmir'de, İstanbul'da Emniyet Müdürlüğü yapmıştır. Faşist devlet aygıtının korunması, "anarşinin" yani halkın devrimci mücadelesinin kanla bastırılması konusunda önemli bir mevkiye sahiptir. Emniyet müdürlüğü döneminde faşist devlete, hakim sınıflara büyük "hizmeti" olmuştur. İçişleri Bakanı Necdet Uğur'un adı Lockheed rüşvet olayına da karışmıştır.

İşte CHP halka zulmeden böyle kişilerin yer aldığı bir kabineyle halkın karşısına çıkmakta ve bu kabineyle refah ve huzur getireceğini, can güvenliğini sağlayacağını iddia etmektedir. Buna inanılabilir mi?

CHP hükümeti güvenoyu alsa da almasa da halk açısından son tahlilde hiç bir şey değişmeyecektir.. Faşist terör, işkenceler, cinayetler, katliamlar sürecek, ekonomik ve siyasi buhranın derinleşmesi ile bütün bunlar daha da artacaktır.

Faşist diktatörlük cinayetlerini, terörünü halkın gözünde meşrulaştırmak, halkı körleştirerek mücadeleden alıkoymak için ne mümkünse yapmaktadır. Onun istediği herşeye baş sallayan, terör karşısında suskun bir kitledir. Ama halkımız faşist diktatörlüğü yerle bir etmeye, siyasi cinayetlere, katliamlara, işkencelere son vermeye kararlıdır. Faşist teröre karşı halkın öfkesi her geçen gün daha da yükselmektedir.

Katliamlar, cinayetler, işkenceler, faşist terörün her çeşidi ancak halkın aktif devrimci mücadelesi ile önlenebilir. Reformist iktidarlar halkın iş ve can güvenliğini sağlayamaz. Halkın canına, kanına kastedan bugünkü sömürücü hakim sınıflar devletin kendisidir. Halkın can güvenliğinin sağlanması, huzur, refah ancak bugünkü devlet aygıtının parçalanması ve devrimci işçi-köylü iktidarının kurulması ile gerçekleşecektir.

Faşist teröre karşı halk muhalefeti, aktif mücadele büyük önem taşımaktadır. Faşist diktatörlük her eyleminde karşısında örgütlü halk gücünü bulmalıdır. İşkenceciler, katiller karşılarında halkı bulmalıdırlar.

Can güvenliğinin sağlanacağını, huzurun, refahın geleceğini söyleyen reformist masallara karşı mücadele edelim. Reformist engelleri aşarak faşist teröre karşı savaşalım. Cinayetler, işkenceler, katliamlar karşısında susmanın, onlara ortak olma anlamına geldiğini bilerek faşist terörün kaynağı olan faşist diktatörlüğün ve emperyalizmin üstüne yürüyelim.

Altı yurtsever

Baş.ta.sa.5'de

hal serbest bırakılmasını talep ediyoruz!

Tüm ilericileri, demokratları ve yurtseverleri bu haklı talebimizi desteklemeye çağırıyoruz.

Yurtseverlerin serbest bırakılması için protesto telgraflarınızı ve toplanan imzaları şu adrese yollayınız:

Amtsgericht Dortmund
Aktenzeichen: 63 Gs.54/77
Gerichtsstr.22
46 Dortmund 1

Mahkeme masrafları için de her ilerici demokratın bağışlarına ihtiyaç vardır. Yapacağınız bağışları şu adresi yollayın:

Stadtsparkasse Dortmund
Zweigstelle Kampstr. Konto Nr.: 003839834 V.Sargın
46 Dortmund

- TÜM TUTUKLU ARKADAŞLAR DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR!
- KAHROLSUN ALMAN POLİSİNİN ANTİ DEMOKRATİK İNSANLIK DIŞI BASKILARI!
- KAHROLSUN FAŞİSTLER SOSYAL FAŞİSTLER!
- KAHROLSUN EMPERYALİZM SOSYAL-EMPERYALİZM!
- YAŞASIN HALKIMIZIN DEMOKRASİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!

ATİF
(Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu)

Azanya halkı

Baş.ta.Sa.2'de

şartlar altında fakat yılmaksızın gerilla eylemlerini sürdürmektedir.

Azanya halkı ne kanlı ırkçı baskılara ne de iki süper devletin ve diğer emperyalistlerin gizli oyunları ve açık saldırılarına boyun eğmeden gerçek özgürlük ve bağımsızlığın ancak namlunun ucundan doğacağına olan sonsuz inancıyla zafere ulaşacaktır.

İPAŞ işçilerinin

Baş.ta.sa.1'de

kadaşımıza patron; Dikkatsiz olduğu için kolunun kesildiğini söyleyerek tazminat ödemedi. Altı ayı dolduran her işçiye ikramiye ödemesi gerekirken bunu da ödemedi.

Her gün sonu biraz daha yaklaşan bu kan emiciler, patron ve sendika, baskı ve sömürülerine karşı çıkan her kıpırdanışımızı bastırabilmek için arkadaşlarımızı işten atıyor, yerine kendi siyasi çizgileriyle aldatılmış, uyuşturulmuş adamlarını alıyorlardı. Onbir arkadaşımız işten atıldı. Giderek yükselen birliğimizi ve mücadelemizi engelleyebilmek için kadın işçilerle erkek işçilerin birbirleriyle konuşmalarını yasakladılar, fakat mücadelemizi kıramadılar, sınıf kinimizi yok edemediler, baskı ve sömürüye karşı kinimiz daha da bilendi, birleşmemiz engellenemedi. Sonunda TEKSİF sendikasına üye olduk. Bazı işçiler ise TEKSİF'e değil MİSK'e üye oldular. Ancak TEKSİF sendikası da TÜRK-İŞ'e bağlıdır. Başında sarı sendikacılar bulunmaktadır. Onların biz işçilerin mücadelesini sonuna kadar sürdüremeyeceğini biliyorduk. TEKSİF yöneticileri, üyelik kayıtlarının devam ettiği bir sırada bizleri bırakıp kaçmak istediler. Çünkü bu sendika ağaları işçileri patrona satmaya pek alışkındırlar. Fakat bizim TEKSİF sendikasını zorlamamız ve kararlılığımız karşısında çoğunluğa sahip olduğumuz ve GREV oylamasına gidilmesini patrona bildirdi. GREV oylamasını çoğunluğun oylarıyla kazandık. Ancak işveren toplu sözleşmeye gelmedi.

Patronun amacı: Direnişimizi, GREV'imizi kırmak hiç bir hak vermemek veya sendikada bizi satın alıp GREV'i engellemek, ya da sosyal haklarımızı da vermemek, işgücümüzü çok ucuza satın almak için zaman kazanmaktı.

Kararlılığımız, birliğimiz karşısında sendika GREV kararı aldı. GREV'in ilk günü bazı arkadaşlar GREV'e katılmadı. Patronun işten çıkarma tehditleri, işten çıkarılma endişesi, birliğe, kuvvete dönüştü. Hep bir ağızdan coşkuyla; atılan, İŞÇİLER BİRLEŞİN, İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE sloganları GREV yerini çınlattı.

GREV'e katılmayan işçi arkadaşlarla ve dışardan gelen devrimcilerle birleşmemizi engellemek isteyen patron, uşakları ve jandarmanın mücadelemizi bastırma çabaları boşa çıktı, greve katılmayan diğer arkadaşların bir kısmı da greve katıldı ve grev boyunca sürekli katılanlar oldu, daha da güçlendik ve fabrikada üretim durdu.

Üyesi olduğumuz TEKSİF sendikası grev sırasında pasif bir tutum izlemiş bilinçli her tavrımıza karşı çıkmıştır. Asıl güçlü birliğimizin siyasi temelde birlik ve kurtuluşumuzun devrimle olacağını arkadaşlarımıza anlatmamızı, birleşme çalışmalarımızı engellemeye çalışmıştır.

Bizler bu arada bir durum değerlendirmesi yaparak arkadaşlarımızın çoğunluğunun grev tecrübesizliği olduğunu ve genellikle siyasi seviye çok düşük olduğu için mücadeleye sadece Ekonomik ve sosyal haklar için katıldıklarını; bu objektif durumda soyut tavrın fazla bir şey kazandıramayacağını, uzun vadeli bir çalışma hedefine yönelik bir çalışma yürütmemizin daha doğru olacağını tespit ettik ve şu kararı aldık;

1. Grev potansiyeli içerisinde ekonomik ve sosyal haklar uğruna reformist mücadelenin işçileri kurtaramayacağını, işçilerin ve tüm emekçilerin kurtuluşunun ancak ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİYLE olacağını arkadaşlarımıza anlatmak ve devrim için devrimci bir tarzda örgütlenmek.

2. Bu somut mücadelede asıl hedef olarak patronla mücadeleyi almak, sarı TEKSİF sendikasına karşı da İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE sloganı temelinde devrimci muhalefeti geliştirmek ve daha önce sendikaya verdiğimiz taleplerimizi patrona karşı savunması için zorlamak. Sendikanın kararsızlığını somut olarak arkadaşlarımıza göstererek muhalefeti somut şeyler üzerinde şiddetlendirmek.

Objektif duruma göre aldığımız bu kararları tecrübesizliğimiz ve bizim de bilinç seviyemiz düşük olduğu için hayata uygulamada yetersiz kaldık.

GREV süresince TEKSİF sendikası bizimle hemen hiç bir şekilde ciddi olarak ilgilenmedi. Ve merkezden gelen bir sendika görevlisi, "Kız ve erkek işçilerin birbiriyle konuşması mutlaka bir duygusal ilişki içindir. Bunun için fazla samimi olmayın" diyerek kendi burjuva niyetini ve kız-erkek işçilerin dışarda grevimizi desteklemeye gelen devrimcilerle, işçilerin birliğini ve bütünleşmelerini bozmaya çabaladı. Sarı sendika ağalarınında patronlar gibi, işçilerin, devrimcilerin birliğinden ne kadar korktuklarını ortaya koydu.

Bizler "İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE" sloganını atarken, TEKSİF'in sendika ağaları; "Bu sloganı atmayın, bu sloganın atılması yasaktır. Ben de bu iş yerinde atılmasına müsade etmiyorum". dedi ve "işçiler TEKSİF'te birleşin" sloganını atmamızı söyledi. Biz işçiler, sendika ağasının tavrını protesto ettik, "teksifte birleşin" sloganını atmayacağımızı, grev yerinde kendilerinin değil, bizim doğru çizgimizin savunulacağını söyledik. "Ben buranın gaz pedalıyım" diyen sendika ağası, tavrımız karşısında geriledi. Sendika ağaları işçilerin sendika yönetimine gelmelerinin, kendi saltanatlarının sonu olduğunu bildikleri için bu slogandan korkmakta ve bastırmaya çalışmaktadırlar. Ama çabaları boşuna! Sınıf mücadelesi, fabrikada, tarlada, okulda, hayatın her alanında, her gün daha da yükselmekte, önemli boyutlara ulaşmaktadır. Gelişen bu devrimci mücadele, işbirlikçi büyük burjuvazinin, toprak ağalarının faşist diktatörlüğünün sonu olacağı gibi, sendika ağalarının da sonu olacaktır.

Nihayet Patronla sendika ağalarının gizli kapılar ardında imzaladıkları toplu sözleşme bizlere bildirildi. İmzalanan sözleşmede sadece iki çıkarcı muhatap uzlaşmışlardır. Biz işçilerin patronla ve sarı sendika ağalarıyla hiç bir ortak çıkarımız yoktu. Olamazda!

Mücadelemiz, patrona ve sendika ağalarına karşı devam edecektir.

Biz asıl kurtuluşumuzun, emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme, sosyal faşizme ve faşist diktatörlüğe karşı en yakın müttefiklerimizle de birleşip, örgütlenerek ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ'yle olacağına inanıyoruz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ VE DEVRİMCİ MÜCADELESİ
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE
NE AMERİKA NE RUSYA
BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE
KAHROLSUN FAŞİZM-SOSYAL FAŞİZM
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

HALKIN KURTULUŞU
GÖRÜŞÜNDEN BİR GURUP
DEVRİMCİ İŞÇİ

Ezen-ezilen ulus

Baş.ta.Sa.4'de

lizme ve iç gericiliğe karşı mücadelede birliğini sağlamayı pratikte de gerçekleştirmeye çalışmaktır. Kendi uluslarının dar milliyetçi bakış açısından kurtulması için çalışmalıdırlar. Kendi uluslarının çıkarlarını dünyadaki batan ulusların, kendi halklarının çıkarlarının dünya halklarının çıkarlarına tabi olması gerektiğini proletaryalarına kavratmalıdırlar. Kendi uluslarının ulusal sömürü ve baskıdan kurtuluşunun da ancak ezen ulusun halkı olan Türk halkıyla birlikte verilecek mücadeleyle kazanılacağını vurgulamalıdırlar. Bunları yapmayan Kürt ve diğer milliyetlerin devrimcileri sosyalist değil yalnızca ezilen ulusun sıradan bir milliyetçisi olmaktan öte gidemiyeceklerdir.

Özellikle Kürt devrimcileri arasında yaygın olan, kendi ağırlıklarının olduğu bölgelerde Türk devrimcilerini almamak, emperyalizme, sosyal emperyalizme karşı Türkiye'nin bağımsızlığını savunan vb. sloganların atılmasını önlemek gibi hatalı görüş ve tutumları terkedilmelidir. Kürt devrimcileri kendilerini yalnız ulusal baskıya karşı çıkmakla sınırlamamalıdırlar. Ve ayrıca kapitalizmin tekelci aşamasına geçmesiyle birlikte dünya ölçüsünde ulusal baskının en büyük kaynağının emperyalizmin teşkil ettiğini görmelidirler. Emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin ülkemizdeki milliyetler arasındaki çelişkiyi körüklemesine karşı her zaman uyanık olmalıdırlar.

Kürt ve diğer milliyetlerden kominist ler propaganda ve ajitasyonlarının ağırlığını ezilen ulus milliyetçiliğine karşı vermeli, yani Kürt ve diğer milliyetlerin milliyetçiliğine karşı mücadele etmelidirler. Dar milliyetçi sınırların açılmasına çalışmalı ve ezilen ulus milliyetçiliğine karşı bizzat kendileri mücadele etmelidir. Kürt ve diğer ezilen ulus milliyetlerinin Marksistleri ulusların özgürce kabullendiği birliğe propaganda ve ajitasyonlarının ağırlığını vermelidir.

Ülkemizdeki ezen ve ezilen ulus sosyalistleri, yukarda saydığımız görevlerini başarıyla yerine getiremedikleri zaman çeşitli milliyetlerden halkımızın ortak düşmanı olan emperyalizme, sosyal emperyalizme ve iç gericiliğe karşı mücadelede birliği ve ulusların kaynaşması davası yolunda ilerleyemeyeceklerdir.

MİLLİ ZULME SON!
KÜRDİSTAN'DA REFERANDUM!

Her cephede ideolojik mücadele

Baş.ta.sa.1'de

revini yerine getirecektir.

Bu şartlar altında ise faşizme karşı mücadele, reformizme karşı mücadeleden ayrılamaz. <u>Reformculuğa karşı ideolojik mücadele ile onun kitleler üzerindeki etkisi kırılmadan faşist diktatörlüğe ve onun saldırılarına karşı mücadelede başarılar elde edilemez.</u>

Sağ oportünizme karşı ideolojik mücadele cephesinde

CHP hükümeti dönemi, eskisine nazaran nispi olarak demokratik özgürlüklerin görünüşte arttığı bir dönem olabilir, bu mümkündür. Seçimler öncesinde burjuvazinin yoğun ideolojik saldırısı, küçük-burjuva hayaller, hakim sınıfların baskısına küçük-burjuvaca boyun eğiş ve teslimiyet, devrimci hareketin içinde sağ sapmanın genişlemesine yol açmıştır. CHP dönemi muhtemelen bu sağın gelişmeye uygun bir ortam bulması demek olacaktır. Kitlelerin üzerinde reformizmin etkinliği, devrimci hareketin saflarında da sağı körükleyecektir. <u>Bu durumda sağ oportünizme karşı ideolojik mücadele ve ortaya çıkan sağ unsurların</u> giderilmesi bugün her zamankinden daha önemli bir hale gelmiştir.

Faşizmin demagojik propagandasına karşı mücadele cephesinde:

CHP hükümeti dönemi vaatlerin aksine işsizlik pahalılık ve yoksulluk dönemi olacaktır. Grevler demagojik bir propaganda ile engellenmeye çalışılacaktır. Bu durum CHP reformizminden etkilenmiş geniş yığınları -daha doğrusu bunların çıkar yolu, devrim yolunu kavrayamayan kesimlerini- büyük bir umutsuzluğa itecektir. Hakim sınıflar açısından "kaçınılmaz" olan zamlar kapıdadır. Sermaye kesiminin her yönünden "kredi" sesleri gelmektedir ve bu krediler CHP eliyle emperyalistlerden ve halkımızın cebinden sağlanacaktır.

Bu durum faşist diktatörlük ve faşist partiler tarafından demagojik bir propaganda ile kendi kitle temellerinin genişletilmesi için kullanılmaya çalışılacaktır. Faşist diktatörlük reformist perde işine gelmediği zaman onu kaldırmaya hazırdır. Bu demagojik propaganda aynı zamanda bu işi kolaylaştıracaktır.

<u>Böyle bir durumda faşist diktatörlüğün demagojik propagandasını yerle bir etmek ve kitleleri etkisi altına almasını, peşine takmasını engellemek için yoğun bir ideolojik mücadele ve faşizmin ideolojisinin yoğun bir teşhiri bu</u> dönemde proleter <u>devrimci hareketin temel görevlerinden biridir.</u>

Öte yandan CHP hükümeti aynı zamanda sosyal faşistler için de en uygun bir ortamdır. Sosyal faşistler CHP hükümetini faşist diktatörlüğün yönetimini ellerine geçirebilmek ve "ileri demokratik düzen"lerini kurabilmek için bir sıçrama tahtası olarak düşünmektedirler. Bu dönemde <u>sosyal faşizme ve onun ideolojisine karşı mücadelede önem kazanmaktadır.</u>

Proleter devrimcilerin birliği ve parti inşası cephesinde:

Ekonomik ve siyasi bunalım-siyasi hayatta geçici bir istikrar az da olsa sağlanmış gözükse de -hızla derinleşmeye devam edecektir.

Ekonomik buhran bütün dünyada tek tek kişilerin partilerin ve sınıfların iradesinden bağımsız olarak emperyalist-revizyonist sistemin kendi kanunları temeli üzerinde hızla derinleşmektedir.

Seçimler ve parlamentoda yeni bir hükümetin kurulması bu ekonomik temel üzerinde yükselen siyasi bunalımın durulduğu ve geçici de olsa bir istikrara kavuştuğu havasını yaratıyor. Ancak bu aldatıcı bir durumdur. Hakim sınıflar ve faşist diktatörlük siyasi buhrana bir çözüm bulabilmiş değildir.

Mesele buhranın yüklerinin emekçi kitlelerin mi yoksa hakim sınıfların mı sırtına yükleneceğidir. Ve eğer CHP hükümeti bu yükleri emekçi kitlelerin sırtına vurma ve onların, bunun karşısında devrimci kabarışını demagoji yoluyla engelleme meselesinde yetersiz olursa hakim sınıflar ve faşist diktatörlük tekrardan azgın yollara başvuracaktır. Ve muhtemelen olacak olan da budur.

Ancak baskı ve sömürünün şu veya bu şekilde arttırılmaya yaklaşılması her yerde kitleleri daha da ayağa kaldıracaktır. Ülkemizde ve dünyada devrimci kabarış devrimci dalganın yükselmesi kesinlikle durmayacaktır.

Bu durum ülkemizin proleter devrimcilerine zor ama şanlı görevler yüklemektedir. Proleter devrimcilerin birliğinin sağlanması ve Parti'nin inşası bu şartlar altında her zamankinden de önemli ve acil bir görev halini almıştır. Partinin inşası bu dönemde birincil görevdir.

Ancak partinin yolu, proleter devrimcilerin birliğinden; ve proleter devrimcilerin birliğinin yolu da <u>sınıf mücadelesi içinde aktif ve militan bir eylem birliğinden ve ideolojik-siyasi plandaki farklılıkları çözücü, ilkeli ve tutarlı bir ideolojik mücadeleden geçmektedir.</u>

Proleter devrimci hareketimizin iç cephesinde:

Devrimci proletarya hareketi ancak kendi saflarını sıklaştırırsa, sıralarını düzenlerse ve kendi içindeki burjuva ideolojilerinin, burjuva ve küçük burjuva sapmaların üstesinden gelirse bu görevleri ni aşarabilir. Her cephede ideolojik mücadeleyi gru ve başarılı bir şekilde sürdürebilir.

O kendi saflarında revizyonist, reformist sol maceracı etkileri yok ettiği ölçüde başarılı olabilir.

O halde bu dönemin bir görevi de, devrimci proletarya hareketi içinde ideolojik teorik iç mücadeleyi yükseltmek, sınıf mücadelesini devrimci proletarya hareketi içinde de yürütmek ve kendimizi her türden revizyonist ve reformist etkilerden "birlik-eleştiri-birlik" yoluyla arındırarak ideolojik siyasi birliğimizi yükseltmek ve pekiştirmektir. İdeolojik ve siyasi silahlarımızı daha da kuvvetli hale getirmektir.

Üniversitelerarası seçme sınavları bir aldatmacadır

Herkese yüksek öğrenim hakkı ve öğrenim özgürlüğü

- **İlkokullardan başlayarak her kademede bütün eğitim-öğretim parasız olmalıdır**
- **Herkese yüksek öğrenim hakkı ve öğrenimini devam ettirebilmesi için gerekli tüm olanaklar sağlanmalıdır**
- **Can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünü yok eden, saldırı ve cinayet şebekeleri faşist MHP ve ÜLKÜ OCAKLARI, sosyal-faşist İGD kapatılmalıdır**

30 Haziran günü "Üniversiteler arası seçme sınavları" yapılacak. Bu sene sınavlara 357.457 kişi katılacaktır. Kesin olmayan açıklamalara göre bu sene üniversite ve yüksek okullara 70.000 öğrenci alınacak. Yani bu sene 287.000 kişi bir başka deyişle her 7 kişiden 6'sı dışarda kalacak.

Her sene "üniversiteler arası seçme sınavları"na yüzbinlerce öğrenci katılmaktadır. Bunların çok az bir kısmı üniversite ve yüksek okullara girebilmekte, yüzbinlerce kişi üniversite kapılarında işsizliğe, açlığa terkedilmektedir. Bu sayının her geçen yıl gittikçe büyüdüğünü görebilmek için son iki yılın sonuçlarına bakmak yeterli. 1975 yılında dışarda kalanların sayısı 220.000, bu rakam 1976 yılında 253.000 olmakta ve bu sene 287.000 olacak. Görüldüğü gibi her sene yüzbinlerce genç işsizliğe, açlığa terkedilmektedir. Bu sömürü ve zulüm düzeni gençliğe karanlık bir yarından başka bir şey vermemektedir. Bugün Türkiye'de yaklaşık olarak 3 milyon işsiz bulunmaktadır ve bunun büyük bir kısmını gençler oluşturmaktadır. Bu sayının önemli bir kısmını lise ve dengi okul mezunları teşkil etmektedir.

PARASIZ EĞİTİM VE HERKESE YÜKSEK ÖĞRENİM HAKKI

Her sene yüzbinlerce gencin üniversite ve yüksek okullara girebilmek için müracaat etmesi ve bunun için bir sürü masraflara girmesi, yüzbinlerce gencin üniversite ve yüksek okullara girebilme talebini açık bir şekilde göstermektedir. Fakat gençliğin diğer bütüm talepleri gibi bu talebi de karşılanamamaktadır.

Zaten lise çağındaki gençliğin çok az bir kısmı öğrenimini devam ettirebilmektedir ve lise'den mezun olabilmektedir. Bugün nüfusun % 55'i okuma yazma bilmemektedir. Bu nüfusun % 55'inin ilkokul öğreniminden -ki ilkokul öğrenimi bugün ülkemizde sözde zorunludur- bile yoksun bırakıldığını göstermektedir. Ortaokul, Lise çağındayken gençlik parça parça okulu bırakmakta, bu sömürü ve zulüm çarklarının cenderesine girmekte ve yedekte işsizler ordusu olarak bekletilmektedir. Bugün ülkemizde ilkokulu bitirebilen gençliğin ancak % 18'i ortaokula devam edebilmektedir. Bu devam edenlerin bir kısmı ise maddi imkansızlıklar nedeniyle okulu bırakmak zorunda kalmaktadır. Bütün bunları hesapladığımızda lise ve dengi okullardan mezun olanlar bu çağdaki okuyabilecek -fakat maddi imkansızlıklar nedeniyle okuyamıyan- gençliğin çok az bir kısmını meydana getirmektedirler. Bu durum hakim sınıfların eğitim-öğretim politikasının bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır.

Son üç yıl 1975, 76, 77 yıllarında üniversite sınavına katılanların ve yüksek okullar girebilenlerini ve giremeyenlerini gösteren tablo:

Yıl	Sınava Giren	Kazanan	Açıkta kalan
1975	289273	61000	227000
1976	316000	63000	253000
1977	357000	70000	287000

İşbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının devleti olan bugünkü devlet, bir kurumu olan eğitim-öğretim teşkilatını kendi çıkarlarına hizmet edecek bir şekilde düzenlemekte ve gençlik kitlelerini kendi sömürüsünü gerçekleştirebilecek düzeylerde ve egemenliklerini devam ettirebilecek bir şekilde eğitmektedir.

Bugünkü eğitim-öğretimdeki amaç,gençlik kitlelerinin bilgi, beceri ve yeteneklerini geliştirmeleri ve toplum için yararlı bir hale gelmeleri değildir. Bugünkü eğitim-öğretimdaki amaç sömürücü hakim sınıfların her düzeyde sömürebilecekleri, kişileri ve kendi sömürü-zulüm çarklarını döndürecek, kendilerine hizmet edecek bürokratları yetiştirmektir. Ve bugünkü eğitim-öğretimin amacı gençlik yığınlarını hakim sınıfların ideolojisiyle şekillendirmek, ne yaptığını bilmiyen robotlar haline getirmektir.

Bugünkü eğitim gerici, faşist bir eğitimdir.Gençlik yığınlarını burjuva-idealist dünya görüşüyle,sömürünün zulmün değişmez ebedi olduğu, "beş parmağın beşinin bir olamıyacağı" düşüncesiyle, bu sömürü ve zulüm düzeninin savunucuları haline getirmeyi amaçlıyan, hakim sınıfların ideolojisinin propaganda edildiği bir eğitimdir. Faşist diktatörlüğün eğitim sistemi, faşizmin demagojisiyle dahi, faşizmin propagandasını yapan faşist bir eğitimdir. Bugünkü eğitim ırkçılığın, ezen ulus şövenizminin, başka ulus ve halkları hor görmenin propagandasını yapan ırkçı faşist bir eğitimdir.

Bugünkü eğitim sistemi, ilkokul, ortaokul,lise sıralarındayken ve liseden mezun olduktan sonra yüzbinlerce ge[illegible] bölük bölük sömürü ve zulüm çarklarının ağır cenderesine çekmekte ve yedekte işsizler ordusu olarak bekletmektedir. Hakim sınıflar gençliğin okumasını, yeteneklerini geliştirmesini ve zorunlu olan bir takım bilimsel bilgileri almasını hiç mi hiç düşünmezler. Onların tek düşündükleri şey kârlarıdır. Onlar gençliği kârlarını gerçekleştirebilecek düzeylerde ve sömürülerini zulümlerini devam ettirebilecek bir şekilde "eğitmeye" çalışırlar. Onların isteği gençliğin ucuz bir işgücü deposu olarak her an ellerinin altında olmasıdır. Onların isteği gençliğin kendi sömürü ve zulümlerinin devamına hizmet eden bir uşak olmasıdır.

Bugün nüfusun % 55'i okuma yazma bilmiyorsa, ve okuma çağındaki gençliğin büyük çoğunluğu maddi imkansızlıklar yüzünden okulu bırakmak zorunda kalıyorsa bu bugünkü sömürü ve zulüm düzeninin getirdiği bir sonuçtur.

Eğitim-öğretimin ilkokuldan üniversiteyi bitirinceye kadar, her kademede ve her dalda parasız olması gerekir. Okumak, bilgi ve yeteneğini geliştirmek isteyen kişi, istediği dalda eğitim-öğretimini yapabilmeli, eğitim-öğretim masrafları ve olanakları devlet tarafından karşılanmalıdır.

Bu talep gayet haklı bir taleptir. Ve geniş gençlik yığınlarını etrafında birleştirecek bir taleptir. Bu talep uğruna mücadele yükseltilerek geniş gençlik yığınları bu talep etrafında birleştirilmelidir.

Fakat bu talebin gerçekleşebilmesinin esas olarak bir devrin meselesi olduğu, UDHD'nin gerçekleşmesiyle, Devrimci, işçi-köylü iktidarının kurulmasıyla gerçekleşebilecek bir talep olduğu da unutulmamalıdır.

Bugün hakim sınıflar zorunlu koştukları ilköğretimde bu çağdaki çocukların tüm eğitim-öğretim giderlerini karşılayacaklarını kanunlarında kabul etmelerine rağmen bunun gereklerini yerine getirmemektedirler. Getiremezler de... Çünkü bu onların düzeninin karekteriyle çelişir birşeydir.

Fakat gençliğin bu talepleri formüle edilmeli ve geniş gençlik yığınları bu talepler etrafında birleştirilmeli ve bu talepler için mücadele yükseltilerek bu mücadele içerisinde gençlik eğitilmeli devrim ve iktidar hedeflerine yöneltilmelidir.

Yukarıda özetliyerek söylediğimiz gibi lise çağındaki gençliğin çok az bir kısmı okuyabilmekte ve mezun olmaktadır. Fakat bu çok az bir kesim -lise çağındaki gençliğe oranla- çok az- bile üniversite ve yüksek okullara ve istedikleri bölüme, fakülteye girememektedir. Bu çok az kesimin de çoğunluğu üniversite kapılarında bırakılmaktadır.

Lise ve dengi okullardan mezun olan herkesin üniversite ve yüksek okullara serbestçe, istediği bölüm ve fakülteye girebilme hakkı olmalıdır.

Bugün geniş gençlik yığınları bu talep etrafında birleştirilmeli ve mücadele yükseltilmelidir.

Bu taleplerin gerçekleşmesi esas olarak devrimle olacaktır. Fakat geniş gençlik yığınlarını devrim saflarına kazanmak, dostunu,düşmanını tanımasını sağlamak bu talepler uğruna mücadelenin yükseltilmesiyle, gençlik yığınlarının devrim saflarına kazanılması ve iktidar hedefine yöneltilmesiyle olacaktır.

EŞİT ŞARTLARDA EĞİTİM-ÖĞRETİM GÖRMEMİŞ KİŞİLERİ, EŞİT ŞARTLARDA SINAVA TUTMAK BİR BAŞKA HAKSIZLIK TIR

Sınav sonuç tablolarını incelediğimizde, üniversiteye girebilme oranlamasında kolej, özel okul ve merkezi şehirlerde belirginleşmiş liselerle, sıradan bir lise ve meslek lisesi arasında büyük uçurumlar ortaya çıkmaktadır. Bir Anadolu lisesiyle söz konusu kolej, özel lise ve belirginleşmiş liseleri kıyaslamaya kalktığımızda bu uçurum daha da büyümektedir.

Bu eşitsizlik ortaya tesadüfi olarak çıkan bir şey değildir. Bu eğitim-öğretimdeki eşitsizliklerden yalnız bir tanesinin sonuçlarının görüntüsüdür.

- **Nüfusun o yaklaşık olarak % 55'i okuma yazma bilmemektedir.**
- **İlkokulu bitirenlerin % 82'si ortaokula devam etmemektedir**

Sınıflı toplumlarda ezen ve sömüren hakim sınıfların çocuklarıyla, ezilen ve sömürülen halk sınıf ve tabakalarının çocukları sınıfsal konumlarından dolayı hiç bir zaman eşit şartlara sahip olamazlar.

Hakim sınıflar siyasi egemenlik aracı olan devlet vasıtasıyla bu eşitsizliği kendi sömürülerine ve zulümlerine hizmet edecek şekilde her alanda sürdürürler.

Hakkari'deki bir liseyle, bir kolej, özel okul veya merkezi şehirlerdeki belirginleşmiş liseler arasında eğitim-öğretim olanakları konusunda ortaya çıkan eşitsizlik, devlet tarafından yaratılan bir eşitsizliktir.

Birinci sıradaki okulların eğitim-öğretim olanakları kadroları tamdır ve burjuva anlamda eksiksiz bir "eğitim-öğretim" yapılmaktadır.

Fakat sıradan bir lisede ve hele hele Anadolu'daki bir lisede bunun tam zıddı bir durum söz konusudur. Eğitim-öğretim olanakları ya yok,ya da çok yetersizdir. Öğretim kadrosu eksik ve yetersizdir. Bu duruma bir örnek verelim. 219 Anadolu lisesinde yapılan bir araştırmada o yıl 139'nun kimya, 65'nin Fizik, 45'nin Biyoloji öğrenimini hiç yapmadıkları ortaya çıkmıştır. (Bak Günaydın). Örnekler çoğaltılabilir. Anadolu liselerinde yabancı dil dersi hemen hemen hiç görülmez ya da senede bir kaç derse avukat v.b. kişiler gelir o kadar.

Bu kısa örnekler bile sıradan bir liseyle veya Anadoludaki bir liseyle, merkezi şehirlerdeki belirginleşmiş liseler, kolej ve özel okullar arasında eşitsizliklerin ne denli büyük olduğunu göstermektedir.

Fakat mevcut sınav sistemi böyle bir eşitsizlik temelinde, eşit "bilgi ve eğitim" almamış kişileri aynı soruların sorulduğu eşit şartlarda bir sınavdan geçirmektedir. Bunun doğal sonucu olarak da sıradan bir lisenin,meslek lisesinin ve hele hele Anadoludaki bir lisenin mezunlarının üniversiteye girebilme oranı, kolej ve özel okullarla kıyaslanmıyacak kadar düşük olmaktadır.

Sınav sonrası puanlama ortalamasında vereceğimiz

örnek bunu açıklamaya yeterlidir.

Ankara Fen lisesi mezunlarının (1975 yılında) üniversiteye giriş sınavlarındaki puan ortalaması 475, Hekimhan lisesi öğrencilerinin puan ortalaması 264.

Görüldüğü gibi sınav sonuçları, sınav öncesi uçurumun bir görüntüsünü vermekten başka bir şey yapmamaktadır.

"ÜNÜVERSİTELER ARASI SEÇME SINAVLARI" kaldırılmalıdır.

Eğitim-öğretim sistemindeki eşitsizliklerin bir bütün olarak ortadan kaldırılması, eğitim öğretimde eşitsizliği yaratan bu düzenin temellerine,işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik-politik egemenliklerine son vermekle olacaktır.

Hakim sınıfların devleti geniş gençlik yığınlarına eğitim öğretim olanaklarını sağlamadığı için bugün "eğitim tüccarları" diye adlandırılan eğitim-öğretim işinin ticaretini yapan dershaneler doğmuştur. Bu dershaneler milyonlarca lira vurgun vurmaktadır. Gençlik yığınları bu dershanelerde oyalanmakta, burjuva idealist düşüncelerle beyni yıkanmakta, çeşitli yoz akımlar körüklenmektedir.

Bu dershaneler vaad ettikleri eğitim-öğretimi de yapmamaktadırlar, aldıkları paralar ise oldukça fazladır. Gençlik sömürülmekte ve aldatılmaktadır.

Geniş gençlik yığınlarının üniversitelere hazırlanması ve bunun için gerekli olanakların yaratılması devlet tarafından karşılanmalıdır. Lise ve dengi okullardan mezun olan bir kişinin bu bilgi ve becerileri almış olarak mezun olması gerekir.

BUGÜN GİRMEK İSTEDİĞİMİZ ÜNİVERSİTE VE YÜKSEK OKULLAR NASIL BİR DURUMDADIR?

Bugün üniversite ve yüksek okulların bir çoğu faşist işgal altındadır ve öğrenim yapılamamaktadır.Bu okulları faşist işgal altında bulunduran faşist diktatörlüğün resmi görevlileri polis, idare ve bunların desteklediği bir avuç sivil faşist çetedir. İşgallerin olduğu okullarda onbinlerce öğrenci okuma hakkını kullanamamaktadır. Devre kaybetme ve belgelenme durumuyla karşı karşıyadır.

Faşist dikkatörlük ve sivil güçleri işgal etmeyi başaramadıkları okulları ise hedef seçmiş ve saldırılarını beralar üzerinde buralar üzerinde odaklaştırmışlar.

Yüksek öğretim gençliğinin can güvenliği, öğrenim özgürlüğü hakim sınıfların devleti faşist diktatörlük tarafından onun resmi ve sivil güçlerince yok edilmektedir.

Hakim sınıflar bu kurumları birer faşist üs haline getirme çabasındadırlar. Buraları bunun için yurtseverlere, demokratlara devrimcilere kapatmakta, onların okuma hakkını gasbetmektedirler.

Bugün yüksek öğrenim gençliğinin can güvenliği öğrenim özgürlüğü mücadelesi dişe diş bir şekilde devam etmektedir. Faşist işgalleri kırmak amaçlanmakta, saldırılara karşı kararlıca mücadele edilmektedir.

Can güvenliğinin sağlanması, okuma hakkının kullanılması esas olarak bu hak için mücadeleyi yükseltmekte ve geniş gençlik yığınlarını bu talebin etrafında aktif kitlevi mücadeleye çekmekle olacaktır.Bugün faşist diktatörlük altında, bu hak, faşist diktatörlüğe rağmen, kitlelerin aktif mücadelesiyle kullanabileceği bir haktır.

Öğrenci gençliğin can güvenliği ve öğrenim özgürlüğünü yok eden Amerikancı faşist diktatörlüğün sivil vurucu gücünü oluşturan saldırı ve cinayet şebekesi ÜLKÜ OCAKLARI, MHP gibi Amerikancı faşist kuruluşlar ve Rus sosyal emperyalizminin işbirlikçisi saldırı ve cinayet şebekesi sosyal-faşist İGD kapatılmalıdır.

Sınav sonrası puan ortalamasında merkezi şehirlerdeki belirginleşmiş liselerle Anadolu liseleri arasında ortaya çıkan uçurum:

Ankara Fen Lisesi mezunlarının puan ortalaması	475
İstanbul Erkek Lisesi	409
Hakkari Lisesi	288
Hekimhan Lisesi	264

ÜNİVERSİTE "ÖZERKLİĞİ" VE DEMOKRATİK ÜNİVERSİTE

1960'larda öğrenci gençliğin yükselen kitlevi mücadelesiyle faşist diktatörlükten söke söke alınan kısmi bir takım haklar, üniversitelerin kısmen "özerk" olması 12 Mart yarı-askeri faşist diktatörlüğünce ve ondan sonra çiğnendi ve yok edildi.

Bugün üniversitelerin o eski sözde özerkliği de yoktur. Üniversite ve yüksek okullar polis karakolu ve Jandarma kışlası durumundadır. Polis ve jandarmanın,can güvenliğini sağlamak değil yok etmek için buralara getirildiği bugün herkes tarafından bilinmektedir.

Üniversite ve yüksek okullar kanunu değiştirilerek anti-demokratik maddeler yoğunlaştırılmıştır.

Öğrencilerin yönetime katılma hakkı gasbedilmiş durumdadır.

Getirilen bu yeni anti-demokratik maddelerle bugün birçok devrimci öğrencinin okuma hakkı elinden alınmaktadır.

Yüksek okullar içerisinde sayılan Eğitim Enstitülerinde ise tam bir keyfi uygulama söz konusudur.

De.Sa.7 Sü.1'de

HALKIN KURTULUŞU